

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

VARA 2021
AD 2021 – AM 6149

Nr. 10

CUPRINS:

SOCIALISM, REVOLUȚIONARISM, ANARHISM...	26
PAZĂ DE POTICNIRE.....	31
CHEMĂRILE, CERNERILE, ARMELE DE MĂCEL...	33
REMARCI GENERALE LA 1 CORINTENI 10:1-14.....	35
BĂRBATUL CU CORNUL CU CERNEALĂ.....	36
PRIMA CERNERE.....	37
A DOUA CERNERE.....	40
A TREIA CHEMARE.....	40
A CINCEA CERNERE.....	43
AMBIȚIA NESFÂNTĂ A CĂRTITORILOR.....	45
ÎNTREBĂRI BEREENE PENTRU STUDIUL DE MAI SUS...47	

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul creșc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinită, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

SOCIALISM, REVOLUȚIONARISM, ANARHISM

POTRIVIT lui Matei 24:45-47 și Luca 12:43-46, o funcție specială urma să fie dată unei persoane, care, datorită faptului că o va deține, va fi numită „Robul acela”. În ambele pasaje „Robul acela” se deosebește în mod clar de Biserica Generală, pentru că despre el se vorbește că este făcut „conducător peste casa lui [Iehova]” – KJV. Mai mult, faptul că este numit „administrator” dovedește că nu poate fi vorba despre toți servitorii casei, deoarece administratorul este reprezentantul special al stăpânului casei, fiind responsabil de toate bunurile acestuia în timpul slujbei sale și, ca atare, este responsabil și de toți ceilalți servitori (în zilele Domnului nostru administratorii erau indivizi nu clase). Mai mult decât atât, în Luca 12:45 el se distinge clar de toți ceilalți servitori, prin faptul că i se interzice „să îi bată pe servitori și pe servitoare”, adică pe toți ceilalți servitori ai Bisericii. Aceste două Scripturi îl deosebesc de Biserică ca întreg și de toți ceilalți servitori ai Adevărului; noi îl cunoaștem ca Pastorul C.T. Russell!

Conform acestor pasaje, funcția „Robului acela” va fi ocupată după întoarcerea Domnului nostru, dar înainte ca Biserica să plece de pe pământ. Funcția sa, așa cum se menționează în aceste versete, avea să fie îndoită: (1) să dea mâncare la timpul convenit și (2) să supravegheze lucrarea Bisericii. Multe profeții de timp și de semn dovedesc că Domnul nostru s-a întors în

anul 1874. După venirea Sa, El l-a găsit pe Fratele Russell slujind credincios cu atât Adevăr cât avea (Matei 24:45); și după anumite încercări El l-a onorat în primăvara anului 1876 cu responsabilitatea executivă a lucrării și în toamna anului 1879 să fie purtătorul de cuvânt special – cele două activități ale funcției „Robului acela”. Și tot timpul cât a slujit în această funcție (din anul 1876 până în anul 1916), el a exercitat activitățile acelei funcții. El a avut sub Domnul nostru responsabilitatea executivă a lucrării Bisericii în general și el a fost instrumentul special prin care Domnul a dat Adevărul Parousiei de care încă beneficiază copiii consacrați ai lui Dumnezeu.

Despre subiectul nostru Pastorul Russell a spus: Dumnezeu face ca mânia omului să-L laude! El și-a întemeiat înțelegerea aceasta pe Psalmii 76:10: „Cu siguranță furia omului te va lăuda; rămășița furiei o vei înfrâna”. Recunoaștem cu toții că Adversarul încearcă să ducă lucrurile în direcția dorită de el, dar însăși lumina de care ne bucurăm astăzi este lumina promisă a Providenței Divine. Dumnezeu a supravegheat apariția invențiilor, precum tipografia, puterea aburului și efectele și influențele acestora în lume. Se pare, de asemenea, că mișcările spre o guvernare mai bună etc. sunt influențe bazate pe iluminarea generală și pe eforturile omenirii de a face bine cât pot unii pentru alții – în special în felurile în care nu împiedică egoismul.

Pe măsură ce înaintăm în etapele timpului de strâmtorare, sub aspectele salvării electivă, recunoaștem că Împărăția lui Cristos nu este încă stabilită pe pământ. Cum deci explicăm diferitele reforme, organizații caritabile etc. din timpul nostru? Vorbind despre timpul prezent, Domnul nostru a spus că secretele vor fi vestite de pe acoperișul caselor. „De aceea orice ați spus în întuneric va fi auzit în lumină; și ce ați vorbit la ureche în cămăruțe, va fi proclamat pe acoperișuri” (Luca 12:3). Astăzi vedem că multe destăinuirii adevărate ale viciului, imoralității și faptelor rele sunt scoase la lumină – proclamate de pe acoperișul caselor. Deși nu spunem că Adversarul scoate la lumină aceste lucruri, totuși putem vedea modul în care Adversarul ar fi putut avea ceva de-a face cu mișcarea către comunism care a avut odată influență, precum și cu mișcarea către socialism și anarhism. Acestea sunt lucrurile care vor tinde să provoace timpul de strâmtorare.

CONSERVATORII ȘI RADICALII

Fratele Russell a prevăzut, de asemenea, că pe parcursul Timpului de Strâmtorare – a perioadei Epifania – grupurile conservatoare ale societății umane se vor uni pentru a apăra ordinea actuală de lucruri împotriva radicalilor. Acest lucru, de ceva timp, are loc la scară mondială. Guvernele s-au adunat și se adună împreună în ligi și alianțe și caută în diferite feluri să se apere împotriva radicalilor ca niciodată înainte. Bisericile nominale s-au federalizat și s-au unit, și încă

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de

BIBLE STANDARD MINISTRIES

LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT

4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI

MIȘCAREA MIȘCAREA LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă, malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă:

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;

- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea

- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

fac acest lucru ca niciodată înainte, și în același mod caută să se apere împotriva radicalilor. Chiar și Biserica Romano-Catolică și Bisericile Protestante se apropie tot mai mult. Capitaliștii s-au unit și încă se unesc ca niciodată înainte. Mai mult, aceste trei amalgame conservatoare se susțin și se apără reciproc împotriva radicalilor; pentru că ei simt că spiritul și scopurile lor sunt înrudite și vor sta sau vor cădea împreună în fața atacurilor hotărâte și stăruitoare ale radicalilor, care sunt deja foarte vizibile, în această etapă incipientă a conflictului.

Fratele Russell a prevăzut, de asemenea, că radicalii se vor uni împreună, dar în două grupuri: unul mai mult și unul mai puțin radical. Acest lucru îl vedem împlinindu-se în partidele laburiste mai radicale – Hazael cel antitipic (al Siriei) și în partidele laburiste mai puțin radicale – Iehu cel antitipic (al lui Israel): (2 Împărați 8:28, 29; 2 Cronici 22:5, 6; PT 1990, pag. 7). Ambele grupuri sunt radicale în estimarea conservatorilor. El a învățat că grupul mai puțin radical va provoca etapa de luptă a Revoluției Mondiale, iar cel mai radical – Anarhia Mondială. În formarea acestor grupuri vedem semințele din care au răsărit plantele în creștere ale Revoluției și Anarhiei; și acum se pare că Revoluția, în faza sa violentă de luptă, este pe cale să izbucnească în viitorul apropiat.

Această Mișcare [Mișcarea Misionară Laică, n.e.] a primit Adevărul Constructiv care Avansează de la Pastorii Russell, Johnson, Jolly și de la cei patru conducători neconcepți de spirit. Da, vedem că în timpul Epifaniei previziunile Pastorului Russell se împlinesc foarte grăitor. Adevărurile din Epifanie au elaborat pur și simplu previziunile sale și, când s-au împlinit, au arătat cum au fost împlinite. Previziunile sale în ceea ce privește întâmplările din timpul Epifaniei, clarificate de Adevărurile Epifaniei, în măsura în care acestea trebuiau să se îplinească, în lumina Adevărurilor Epifaniei sunt dovezi că el a fost „Robul acela”.

Aducem acum atenției noastre câteva remarci despre Fratele Bernard Hedman, al șaptelea și ultimul dintre ajutoarele speciale date Pastorului Johnson. Fratele August Gohlke, care a fost prietenos numit „concordanță umblătoare”, aduce în atenția noastră această înțelegere: Faptele și împlinirile demonstrează că Fratele Bernard Hedman a fost folosit de Domnul într-un mod special de asemenea ca parte a lui Habacuc cel antitipic (care constă din „vegheții” adevărați din Timpul Sfârșitului, vezi PT 1957, pag. 36), pentru că el, mai mult decât oricare altul, l-a ajutat pe Fratele Jolly și pe mine [Fr. Leon Snyder, n.e.] să veghem și să prezentăm cu adevărat semnele vremurilor și Adevărul care merge înainte pe măsură ce devine convenit. De vreme ce Profetul Habacuc (2:3) a declarat că viziunea referitoare la împlinirea glorioasă a Planului lui Dumnezeu va vorbi și nu va minți în timpul sfârșitului, și de vreme ce timpul sfârșitului, care este martor la răsturnarea completă a împărățiilor acestei lumi și a Babilonului, va continua

în mod evident încă o vreme, Domnul nostru, care nu își va lăsa poporul fără un veghetor special pentru a-l ajuta, fără îndoială îl va folosi în continuare pe acest membru al clasei Habacuc, pe măsură ce el continuă credincios să „vegheze” și să „scrie viziunea și s-o lămurească pe table”, întărind pe poporul Său în timp ce viziunea în anumite părți rămase pare încă să întârzie. Cel pe care El l-ar indica pentru o astfel de misiune ar fi în mod logic unul pe care El l-a pregătit în mod special și l-a folosit în această privință ca pe un ajutor special (PT 1952, pag. 70).

Acum, în anul Domnului 2021, asistăm la previziunile Pastorului nostru. Trăim în era informațională a internetului, telefoanelor inteligente, facebook-ului și twitter-ului. Zoom-ul și metode similare sunt folosite de frați pentru a ține adunări de studiere a Adevărului. Să recunoaștem, de asemenea, că internetul devine rapid mijlocul principal și cel mai eficient instrument al anarhiei. Ca furnizor de informații și mediu de comunicații el excelează, aducând la existență prin însăși natura sa, un „adăpost sigur”, activist, cu program anarhic, de la grădiniță până la colegiu – toate disponibile la o simplă apăsare de buton. Urmărim conservatismul și socialismul convențional care par să converge, lăsând un vid politic de ambele părți pentru care două forme principale de extremism concurează să-l umple: naționalismul (fascismul și rasismul) de la extrema conservatoare și anti-establishmentismul (anarhia) de la extrema socialistă.

REVOLUȚIONARISMUL ÎN ACȚIUNE

Extrema stânga include o amestecătură descentralizată de actori. Anarhiștii se opun totalmente unui guvern și unui capitalism centralizat și au organizat comploturi și atacuri asupra ținutelor guvernamentale, capitaliste și ale globalizării. Grupuri de protecție a mediului și a animalelor, precum Frontul pentru Eliberarea Pământului și Frontul pentru Eliberarea Animalelor, au făcut atacuri la scară mică asupra întreprinderilor pe care ele le percep ca exploataând mediul înconjurător.

Un spirit revoluționar mondial este predominant în această lume rea și oamenii își dau sufletul de groază: Luca 21:26. Avem în vedere trei motive: primul, există o inegalitate economică reală sau percepută; al doilea, există o gelozie mărunță cu o convingere profundă că clasele conducătoare se servesc numai pe ele însele pe socoteala tuturor celorlalți, subminând credința că aceste inegalități vor fi abordate vreodată de către elita politică; al treilea, există o creștere a alternativelor politice care abia erau acceptabile în societate mai înainte. Acestea includ tipuri de idealism fascist, comunist și socialist. Întrebăm, poate ieși vreun bine din aceste tipuri de idealism? Nu, ele aduc conflict, război, durere, suferință, foamete și scufundă țara în instabilitate politică timp de zeci de ani.

Menționăm una dintre numeroasele ideologii radicale care există astăzi în lume: Antifa, o mișcare de protest politic care cuprinde grupuri autonome asociate de către opoziția lor militantă cu fascismul și

cu alte forme de ideologie de extremă dreapta. Antifa de astăzi susține că este apărarea la fața locului de indivizii despre care crede că promovează fascismul în Statele Unite. Cu toate acestea, Antifa, care are mulți anarhiști anti-poliție în rândurile ei, poate ținti, de asemenea, forțele de ordine atât prin atacuri verbale cât și fizice, deoarece consideră că poliția oferă acoperire supremațiștilor albi. Uneori ei vor scanda împotriva fascismului și împotriva forțelor de ordine în același glas.

În timp ce unii membri ai Antifa își folosesc pumnii, alte tactici violente includ aruncarea proiectilelor, cărămizilor, răngilor, lanțurilor metalice, buteliilor de apă, baloanelor umplute cu urină și fecale și folosirea prăștiilor făcute de mână. Ei au împrăștiat gaze nocive, au împins baricadele poliției și au încercat să exploateze orice slăbiciune percepută în prezența forțelor de ordine.

TERORISMUL ALIMENTEAZĂ MINCIUNILE

Terorismul alimentează minciuni, conspirații, dezinformare și ură. Liderul indian Mahatma Gandhi a îndemnat indivizii să practice ceea ce el a numit „satyagraha” sau forța adevărului. „Satyagraha este o armă a celor puternici; ea nu admite violență de niciun fel, în niciun caz; și insistă întotdeauna asupra adevărului”, a explicat el. Acest sfat este la fel de important pe cât a fost mereu în Statele Unite. Toate părțile societății americane au un rol important de jucat în combaterea terorismului. Politicienii trebuie să încurajeze o mai mare civilitate și să se abțină de a folosi o exprimare incendiară. Companiile social media trebuie să continue eforturile susținute pentru a combate ura și terorismul pe platformele lor. Facebook, Google, Twitter și alte companii fac deja acest lucru.

Datele sugerează că extremiștii de dreapta reprezintă cea mai semnificativă amenințare de terorism pentru Statele Unite, pe baza evenimentelor teroriste anuale și a deceselor. În anul următor, amenințarea terorismului în Statele Unite va crește probabil pe baza mai multor factori, cum ar fi alegerile prezidențiale din noiembrie 2020 și răspunsul la criza covid-19. Acești factori nu sunt cauza terorismului, dar sunt evenimente și evoluări probabil pentru a alimenta furia și de a fi cooptați de o mică minoritate de extremiști ca pretext pentru violență.

TERORISMUL RELIGIOS

Pe 11 septembrie 2001, 19 militanți asociați cu grupul extremist islamic Al-Qaida au deturnat patru avioane și au făcut atacuri sinucigăse asupra țintelor din Statele Unite. Două avioane au fost pilotate în turnurile gemene ale World Trade Center din New York City, al treilea avion a lovit Pentagonul chiar de lângă Washington, D.C., iar al patrulea avion s-a prăbușit într-un câmp din Shanksville, Pennsylvania. Aproape 3000 de oameni au fost uciși în timpul atacurilor teroriste din 11 septembrie, care au declanșat inițiative majore ale SUA de combatere a terorismului.

Cei care le-au deturnat erau teroriști islamici din Arabia Saudită și din alte câteva națiuni arabe. Presupunându-se că au fost finanțați de organizația teroristă Al-Qaida a fugarului saudit Osama bin Laden, se spune că aceștia ar fi acționat în revanșă pentru că America oferă sprijin lui Israel.

În timp ce terorismul religios este îngrijorător, Statele Unite nu se confruntă astăzi cu același nivel de amenințare din partea extremiștilor religioși – în special a celor inspirați de grupările salafi-jihadiste, cum ar fi Statul Islamic și Al-Qaida – așa ca unele țări europene. Dar jihadiștii salafiști încă prezintă o amenințare limitată. În decembrie 2019, sublocotenentul Mohammed Saeed Alshamrani, un cadet al forțelor aeriene saudite care se antrena cu armata americană în Pensacola, Florida, a ucis trei oameni și a rănit pe alții trei. El a fost inspirat de ideologia Al-Qaida, a comunicat cu liderii Al-Qaida din Peninsula Arabă până la atac și s-a alăturat armatei saudite parțial pentru a îndeplini o „operațiune specială”.

Yasser Arafat, care pretindea că este liderul așa-numiților palestinieni, a spus: „Pacea pentru noi înseamnă distrugerea Israelului”. Să atragem atenția la Psalmii 83:4: „Veniți, și să-i nimicim ca națiune și să nu mai fie amintit numele lui Israel”. Suntem încrezători că Domnul nu va permite ca Israelul să fie învins, chiar dacă este înconjurat de națiuni care au tendința de a-l distruge.

SUA ȘI-A DESCHIS AMBASADA LA IERUSALIM

Pe 6 decembrie 2017 președintele Donald J. Trump și-a ținut promisiunea anunțând că Statele Unite vor începe să recunoască Ierusalimul ca fiind capitala Israelului și își vor deschide oficial ambasada acolo. Pe 14 mai 2018, Statele Unite și-au deschis oficial ambasada la Ierusalim, în Israel, la exact 70 de ani după ce președintele Truman a recunoscut Israelul ca țară independentă, făcând ca Statele Unite să fie prima națiune care a realizat acest lucru. Ierusalimul este sediul guvernului israelian modern. Este domiciliul Parlamentului Israelian și al Curții Supreme Israeliene. Este locația reședinței oficiale a prim-ministrului și a președintelui, precum și sediul multor ministere guvernamentale.

Pe 13 august 2020 președintele Donald J. Trump a intermediat ceea ce se numește „Acordurile Avraam” între Israel și Emiratele Arabe Unite. Directorul pentru inovații al președintelui Trump, dl Kushner, a declarat că s-a ajuns la un acord preliminar în ziua de 19 august pentru ceea ce s-a numit „Acordurile Avraam”, după figura comună iudaismului, islamului și creștinismului. Acordul normalizează ceea ce fuseseră mult timp relații externe neoficiale dar solide între cele două țări.

Dacă se va îndeplini, pactul va face ca Emiratele să fie doar a treia țară arabă care va avea relații diplomatice normale cu Israel, împreună cu Egiptul, care a semnat un acord de pace în anul 1979, și cu Iordania, care a semnat un tratat în anul 1994. Într-un anunț-surpriză la Casa Albă, după un apel telefonic în trei direcții cu liderul israelian și cel al Emiratelor, președintele Trump a declarat că acordul va duce la o mai mare

cooperare în materie de investiții, turism, securitate, tehnologie, energie și alte domenii, în timp ce cele două țări se îndreaptă pentru a permite zboruri de pasageri regulate și directe, pentru a deschide ambasade și pentru a construi relații cu ambasadorii comerciali pentru prima dată.

EXPERIMENT CU SOCIALISMUL

Socialism: doctrină socială și economică care reclamă proprietatea sau controlul public mai degrabă decât cel privat asupra proprietății și resurselor naturale. Conform vederii socialiste, indivizii nu trăiesc sau nu lucrează izolat, ci trăiesc în cooperare unii cu alții. Mai mult, tot ceea ce produc oamenii este într-un anumit sens un produs social și oricine contribuie la producerea unui bun are dreptul la o parte din el. Prin urmare, societatea ca întreg ar trebui să dețină sau cel puțin să controleze proprietatea spre beneficiul tuturor membrilor săi. Această convingere pune socialismul în opoziție cu capitalismul, care se bazează pe proprietatea privată a mijloacelor de producție și permite ca, pe o piață liberă, alegerea individuală să determine modul în care sunt distribuite bunurile și serviciile.

După cum consideră socialiștii, adevărata libertate și adevărata egalitate necesită controlul social al resurselor care oferă baza prosperității în orice societate. Karl Marx și Friedrich Engels au subliniat acest lucru în *Manifestul Partidului Comunist* (1848), când au proclamat că într-o societate socialistă „condiția pentru libera dezvoltare a fiecăruia este dezvoltarea liberă a tuturor”.

Nu toți socialiștii sunt de acord cu felul în care societatea trebuie să-și exercite controlul asupra proprietății și asupra altor resurse. În acest caz, taberele principale sunt formate din grupuri vag definite de centraliști și descentraliști. De partea centralistă se află socialiștii care doresc să introducă controlul public asupra proprietății în unele organe centrale, cum ar fi statul – sau în statul care să fie sub îndrumarea unui partid politic, așa cum a fost în cazul Uniunii Sovietice. Cei din tabăra descentralistă cred că deciziile cu privire la utilizarea proprietății și a resurselor publice ar trebui luate la nivel local sau la cel mai de jos nivel posibil, de către persoanele care vor fi în modul cel mai direct afectate de acele decizii. Acest conflict a persistat de-a lungul istoriei socialismului ca mișcare politică.

ADUS ÎN ATENȚIA NOASTRĂ DE CĂTRE FRATELE HEDMAN

Încrederea multora că socialismul poate reuși acolo unde alte sisteme politice au eșuat este puternică și va supraviețui Armagedonului. Din acest motiv, după faza Armagedonului, Dumnezeu ar putea permite guvernelor cu caracter pur socialist să stăpânească asupra oamenilor. Din nou, Mesagerul Laodicean a arătat modul în care guvernele acestea trebuie inevitabil să cadă – și aceasta în mod dezastruos.

Fratele Johnson sugerează că durata acestei permisiuni de guvernare va fi de așa natură încât va permite oamenilor să resimtă toate efectele acelei experiențe foarte severe. Astfel se va demonstra în modul cel mai clar și mai practic că, de asemenea, în socialism nu există nicio speranță pentru omenire. Mai mult,

prăbușirea acestei speranțe va fi însoțită de experiențe și mai rele, mai grele și mai apăsătoare decât cele suferite în războiul mondial. În acest eșec catastrofal și în pierderea completă a încrederii oamenilor în capacitatea socialismului de a abroga condițiile blestemului, scopul lui Dumnezeu de a educa omenirea va fi din nou realizat.

Într-un astfel de timp, când promisiunile și pretinderile tuturor liderilor sociali și politici anteriori sunt văzute a fi goale și inutile, atunci când sistemele lor politice și economice cu care s-au lăudat zac în zdrențe și slăbiciunile lor personale sunt aspru date la iveală (*epifanizate*), toată credința în conducătorii, liderii de orice fel, va fi spulberată. În aceste împrejurări, anarhistul va putea în cele din urmă să-și promoveze viziunea către oamenii dezamăgiți despre o societate fără lideri de orice fel, despre un mod de viață în care oamenii sunt liberi să se conducă după instinctele lor cele mai bune, hotărând toate problemele comune în mod pașnic, rațional, pe baza unui interes reciproc și binevoitor.

Acesta a fost visul anarhiștilor din toate timpurile și, conform tipului și profeției biblice, prin providență divină li se va acorda ziua ocaziei lor pentru a-și încerca teoriile. Chiar dacă majoritatea acestor lucruri sunt încă viitoare și nu putem fi dogmatici cu privire la aceste evoluări ale evenimentelor, ca studenți ai Bibliei luminați de Epifanie stăm de veghe acum, studiind „semnele timpurilor” (Matei 16:3). Atât Fratele Russell cât și Fratele Johnson au atras atenția asupra semnificației anarhismului în etapele finale ale Acestei Lumi Rele, dar dacă nu cunoaștem natura evenimentelor pe care le așteptăm, nu le vom putea recunoaște când le vom vedea.

Din 1914 a fost acordat timp ca lecțiile Războaielor Mondiale să-și croiască drum prin societate, și în deceniile care au urmat să se ia în considerare schimbările care au avut loc în structurile sociale și în felul în care gândesc oamenii! Astăzi lumea se îndreaptă spre punctul culminant al fazei revoluționare actuale a Timpului de Strămtorare (cutremurul simbolic de pământ din 1 Împărați 19:11), în care Creștinătatea și toate instituțiile ei urmează să fie distruse. În urma aceluia eveniment uimitor și dramatic, când Creștinătatea din vechime nu va mai exista, Fratele Johnson sugerează că noii conducători socialiști revoluționari trebuie să-și aibă ziua lor de putere. Acest lucru este arătat în explicarea pe care el o dă despre împărații israeliți antitipici din dinastia lui Iehu ca fiind diferitele tipuri de guverne laburiste conservatoare din timpul Armagedonului și de după el (E3, pag. 129, 130, 180, 330; PT 1944, pag. 7, 8).

Din nou, înțelegem că se va acorda timp pentru ca fiecare dintre guvernele acestea să fie arătate în mod clar ca fiind nevrednice și nepotrivite să conducă, cu totul incapabile să aducă omenirii binecuvântările promise, eforturile lor doar adăugând la mulțimea poverilor omenirii. Această experiență sub guvernele socialiste (care, drept puteri conducătoare stabilite vor fi conservatorii din zilele lor) va da lecții din ce în ce mai dure și dureroase celor care sperau la lucruri mai

bune, până când guvernele acelea se vor prăbuși la rândul lor și vor fi înlocuite de guvernele radicalilor anarhiști (antitipul lui Hazael, cele mai radicale, pentru vremea aceea).

După cum arată Fratele Johnson, atunci când anarhismul va prelua controlul la nivel mondial, este o deducție rațională că trebuie acordat timp pentru ca și modul de viață anarhic să fie încercat; iar atunci când la rândul său va da greș, lumea va fi adusă în cel mai mare necaz dintotdeauna. Acest lucru va îndepărta cu eficiență orice iluzie pe care ar fi putut-o avea omenirea cu privire la visul utopic al anarhistului. Acest eșec va demonstra clar că nu există nicio speranță pentru pace și prosperitate într-o lume a oamenilor fără conducători. Va demonstra în mod clar că cei care au dat ca învățătură anarhismul au greșit, și că, lăsată fără conducători de orice fel, nu iese binele ci răul din societatea umană. Căci, deși inițial creat drept – neprihănit – neamul omenesc este acum corupt prin cădere și, din fire, este rău (Eclesiastul 7:29; Romani 3:10).

ANARHISMUL ÎNCERCAT CA LEAC

Nu pare rațional că s-ar putea face o astfel de încercare dacă forma anarhiei care ar prevala *de la început* ar fi aceea de „haos și distrugere”, pentru că nimic nu poate fi studiat și învățat în astfel de condiții. Dar o astfel de încercare ar putea avea loc sub administrarea unui sistem social mondial bazat pe libertatea completă a individului, libertatea visată de către toți vizionarii anarhiști.

Anarhiștii își au eroii, modelele și o evidență istorică complet atestată a anarhismului aplicat practic și aparent cu succes ca mod pașnic de viață. Ei încă își așteaptă rândul în istorie pentru a-și pune ideile mai deplin la încercare, și în general ei acceptă că, din cauza naturii războinice a națiunilor din prezent, calea către lumea lor utopică trebuie să treacă printr-o etapă începătoare de revoluție sângeroasă și distructivă. Asistăm la această activitate în orașele din Statele Unite și din alte țări.

Fără a dori să prezicem evenimentele cu certitudine, s-ar putea ca Dumnezeu să permită anarhiștilor să-și aibă ocazia lor, pentru ca, având o mână liberă în lume pentru a-și încerca ideile, ei să sufere înfrângere – deoarece trebuie să dea greș – și să fie văzuți că eșuează. Atunci când vor muri speranțele în anarhia utopică, nimic nu poate împiedica apoi prăbușirea în forma extremă a anarhiei, în „haos irațional”. În astfel de condiții, când natura căzută a omenirii, încă nenorocită de demoni, primește libertate fără control, cele mai grave excese ale răului vor ieși din creatură și aceasta va avea ca rezultat o lecție finală îngrozitoare, dar benefică pentru toată omenirea.

ANARHIA CA REMEDIU

Următoarele referințe din partea Fratelui Russell și a Fratelui Johnson ilustrează așteptările lor cu privire la anarhie și la locul ei în etapa de încheiere a Timpului de Strâmțorare.

Anarhiștii doresc libertatea până la măsura lipsei de lege. Se pare că ei au ajuns la concluzia că toate metodele de cooperare umană s-au dovedit a fi un eșec, și ei își propun să nimicească orice constrângeri de cooperare umană. Anarhia este așadar exact opusul comunismului, deși unii le confundă. În vreme ce comunismul ar nimici orice Individualism și ar obliga întreaga lume să aibă parte egală, Anarhia ar nimici toate legile și constrângerile sociale, astfel încât fiecare individ să poată face ceea ce-i place. Anarhismul este numai distructiv: după câte putem noi înțelege, nu are trăsături constructive. El consideră probabil că acum are pe mâini o sarcină suficientă în nimicirea lumii, iar băătălia sa în ceea ce privește reconstrucția s-o lase mai bine pentru viitor (P4 pag. 481-482)*.

O analiză a condițiilor lumii arată cu siguranță că acestea s-au înrăutățit – diferitele țări se confruntă încă cu „strâmțorare printre neamuri” pe măsură ce acest mare Timp de Strâmțorare ajunge la punctul culminant. Conducătorii și cei pe care-i conduc continuă fără întrerupere să „își dea sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:25, 26, VDC). Ei se apucă de aproape orice cred că poate împiedica haosul și catastrofa.

Convulsiile fizice ale naturii sunt la fel de necesare ca răsturnările morale, religioase și sociale din acest mare timp de tranziție și acestea sunt dovezile așezării foarte apropiate a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, pentru care încă ne rugăm stăruitor (Matei 6:10). „Natura dezordonată” (PT 1939, pag. 161, par. 1) continuă să fie una dintre cauzele care contribuie la necazul din acest mare Timp de Strâmțorare.

Studentii istoriei, nevăzând Planul Divin al Veacurilor, au fost nedumeriți de prosperitatea celor răi în afacerile individuale precum și în cele naționale, iar nedumerirea acestora crește atunci când ei se gândesc la faptul că Israel și Iuda au fost națiuni cu care Dumnezeu făcuse un legământ special și asupra cărora El a exercitat o anumită măsură de control. Dacă națiunilor păgâne li s-a permis să intre în idolatrie după voia lor etc., de ce le-a fost permis oamenilor răi, practicilor rele și închinării false să prospere în națiunile asupra cărora Dumnezeu a pretins că are control și le supraveghează?

Răspunsul (singurul răspuns) este că timpul lui Dumnezeu pentru a prelua controlul activ asupra afacerilor lumii, a supune răul și a promova dreptatea, nu venise încă. Întreaga dispensație a Legii (de la Moise până la Cristos) a fost introdusă într-o perioadă în care nimic altceva nu s-ar fi putut introduce. Evanghelia nu ar fi putut fi proclamată atunci, deoarece temelia ei nu fusese încă pusă – temelia fiind răscumpărarea realizată prin moartea lui Cristos. Moartea lui Cristos nu putea fi realizată în mod corespunzător mai devreme, și nici Veacul Evanghelic și lucrarea sa nu puteau începe mai devreme – pentru că în planul și preștiința lui Dumnezeu, acel mare eveniment a fost aranjat să aibă loc cu suficient timp

* Litera P vine de la Parousia, iar urmată de cifrele de la 1 până la 6 se referă la cele 6 Volume ale Studiilor în Scripturi scrise de Pastorul Russell în perioada Parousiei în sensul ei restrâns de 40 de ani, 1874-1914, n.e.

înainte de Împărăția Milenară pentru a permite adunarea Bisericii întâilor-născuți, a clasei Mireasă, a moștenitorilor împreună cu Cristos în Împărăția Cerească, urmată de Marea Mulțime, domnișoarele de onoare. Când se va completa chemarea Tăbărașilor Consacrați în Epifanie, ei se vor alătura Vrednicilor Bătrâni și celor Tineri ca slujitori pământești ai lui Dumnezeu ca să facă pregătiri pentru Domnia Mijlocitoare Milenară a lui Cristos.

Are Iehova vreun leac pentru timpul de strâmtorare cum nu a fost niciodată? Da, cu siguranță! „Astfel spune Iehova al oștirilor: Iată, răul va merge de la națiune la națiune și un mare vârtej de vânt va fi ridicat

de la marginile pământului” (Ieremia 25:32). Acesta este marele Timp de Strâmtorare, al cărui punct culminant va fi Anarhia. Cu toate acestea, Biblia continuă să ne spună că, chiar și atunci când credința va fi dispărut în mare parte din lume, când nemulțumirea va fi izbucnit în anarhie, când ordinea socială actuală se va fi prăbușit, atunci mila lui Dumnezeu se va manifesta în stabilirea neîntârziată a Împărăției Mesianice. Punctul critic al omului va fi ocazia lui Dumnezeu de a-Și arăta marea Sa milă și iubire. „Dar salvarea celor dreپți este a lui Iehova, el este puterea lor în timpul tulburării” (Psalmii 37:39).

PT №773, 2021, 2-7

PAZĂ DE POTICNIRE

„Mare este pacea celor care iubesc legea Ta, și nimic nu-i face să se poticnească” – Psalmii 119:165

ESENȚA textului nostru se află în afirmația: „care iubesc legea Ta”. La început, ni s-ar putea părea că legile sunt greu de iubit, că legile sunt restricții, piedici. Regulile și reglementările pot fi suportate și respectate chiar poate cu bucurie, dar în general nu sunt iubite. Cu toate acestea, în poporul lui Dumnezeu Legea Divină este calculată pentru a produce iubire. Legea lui Dumnezeu este voința Sa exprimată. Fiecare trăsătură a Legii lui Dumnezeu este benefică. Este ceea ce numim Legea Dreptății – a face ceea ce este drept. Regula de Aur, atunci când se trăiește după ea din inimă, este însăși esența Legii Divine care operează între oameni.

Din cauza condițiilor și împrejurărilor noastre imperfecte, ne-am putea supăra puțin pe Legea Divină, dacă nu am ajuns la punctul de a ne conforma cu bucurie, de a iubi și a face voia Domnului pentru că așa este corect, pentru că Îl iubim pe Dumnezeu și pentru că am învățat că Legea Sa este „mai dulce decât mierea și decât picurul din faguri”. Copiii Domnului ajung treptat să aprecieze Legea Sa. Cu cât ne informăm mai mult în privința ei și cu cât suntem învățați mai mult despre El, cu atât vom ajunge să vedem mai mult că Legea Lui este cea mai măreață dintre toate legile; că ne arată calea care ne va aduce singura fericire adevărată și nu va lăsa întristare și ruină în urma ei. Aflăm că nimic altceva nu este de dorit.

În altă parte a acestui Psalm (vers. 97), psalmistul exclamă: „Cât de mult iubesc legea Ta! Toată ziua cuget la ea”. Cu cât mai mult deci ar trebui noi să iubim Legea Sa, care acum este atât de deplin desfășurată! Atât de mult ajungem să iubim Legea lui Dumnezeu încât tot ceea ce-i este contrar pare nedreptate, nelegiuire, anarhie. Dacă aflăm că am păgubit pe cineva din ignoranță, vom dori să mergem direct la persoana aceea și să îndreptăm toate lucrurile. Socotim că Legea lui Dumnezeu este corectă, și este cel mai rațional lucru pe care îl cunoaștem. Ajungem să gândim că Dumnezeu este însăși exemplificarea Legii Sale; că El este drept, iubitor și bun; că El Însuși respectă Regula de Aur pe care ne-a dat-o. Cu cât mai mult cunoaștem despre această Lege și o iubim, cu

atât mai multă pace avem în inimile noastre. Cu adevărat, „Mare este pacea celor care iubesc legea Ta!” Această pace le permite să crească în cunoașterea Planului Său. „Iehova Se destăinuie celor care se tem de El, pentru a le face cunoscut legământul Său” – Psalmii 25:14.

„Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu”; și, prin urmare, iubirea noastră pentru El este o iubire pentru măreția și frumusețea caracterului Său așa cum îl vedem manifestat. Celor care Îl venerază, El le va revela Legea Sa, scopurile Sale. Aceștia află că Dumnezeu a făcut pregătiri abundente pentru toate creaturile Sale. Orice li s-a părut neconsecvent înainte, este acum clarificat, iar pacea lui Dumnezeu devine din ce în ce mai mult o putere conducătoare în inimile și viețile lor.

POPORUL LUI DUMNEZEU ESTE SENSIBIL LA RĂU

„Nimic nu îi va ofensa” [din limba engleză, n.e.], declară Profetul. Cei din poporul lui Dumnezeu s-ar putea ofensa în sens că vor simți uneori că s-a făcut ceva ce este greșit, dar nu acesta este sensul în care cuvântul *ofensa* este folosit în text. Nu trebuie să fim atât de mărginiți încât să nu ne simțim niciodată ofensați sau indignați pe ceea ce este în mod clar greșit. Dar nu trebuie să fim neiertători față de ofensator. Trebuie să avem spiritul care va ierta cu bucurie de îndată ce greșeala este recunoscută și îndreptată în măsura în care este posibil. Nu trebuie să dorim a provoca inutil durere sau suferință celui care a greșit. Noi trebuie să căutăm a respecta întotdeauna Regula de Aur.

Dar s-ar putea totuși să ne simțim răniți. Am putea spune: „frate”, sau „prietene, mi-ai rănit sentimentele; căci ceea ce ai făcut (sau ai spus) nu este drept” etc. Dacă copilul Domnului ar vedea vreun lucru nedrept, vreo încălcare a Legii Divine, el ar fi rănit, îndurerat; și dacă ar fi o încălcare gravă, el ar fi îndurerat cu atât mai mult. Dacă cineva ar lua în deșert numele lui Dumnezeu în prezența noastră, noi ar trebui să ne simțim răniți, jigniți. Nu trebuie să tratăm hula cu ușurință, ci mai degrabă să ne arătăm dezaprobarea acolo unde este posibil în mod rațional.

În textul acesta însă pe care îl examinăm cuvântul a ofensa înseamnă a poticni. Prin urmare textul ar spune: „Mare este pacea celor care iubesc legea Ta, și nimic nu-i face să se poticnească”. La acest lucru al poticnirii trebuie să ne gândim din două puncte de vedere diferite: unii s-ar putea poticni în sens de a cădea cu totul, în timp ce alții ar putea să se poticnească și să se ridice. Națiunea evreiască s-a împiedicat de acea Piatră de Poticnire, Isus Cristos. Dacă ar fi fost în atitudinea corectă a inimii, ei nu s-ar fi poticnit. Ei au căzut prin faptul că l-au respins pe Mesia și nu au reușit să devină membri ai Israelului spiritual.

DIFERITE GRADE DE POTICNIRE

Sfântul Pavel spune: „Israel nu a obținut ceea ce caută; dar alegerea a obținut-o, iar ceilalți au fost orbiți” (Romani 11:7). Poticnirea lor nu a fost spre moartea a doua; căci apostolul declară că ei nu s-au poticnit ca să cadă – cu totul (Romani 11:1-36). Israel va fi scos din starea aceasta de orbire, va ajunge la cunoașterea deplină a lui Dumnezeu și în Împărăția lui Mesia va avea ocazii și privilegiile binecuvântate.

Tot așa va fi și cu toate celelalte națiuni. Orice piatră de poticnire va fi scoasă de pe Calea Sfințeniei în condițiile favorabile din Ziua aceea a lui Cristos. Niciun leu al viciului și al cruzimii nu va umbla pe calea glorioasă care va fi deschisă atunci pentru toată omenirea (Isaia 62:10; 35:1-10). Prizonierii mormântului vor ieși afară pentru a primi binecuvântarea din acea zi mare (Ioan 5:28, 29, traducerea Revizuită și Emphatic Diaglott; Romani 8:19-22; Isaia 26:19; Osea 13:14). În timpul Zilei lui Cristos lumea se va ridica treptat la perfecțiunea minții și a corpului.

NICIO PIATRĂ DE POTICNIRE DUPĂ ÎNCERCAREA FINALĂ

Abia după încheierea Împărăției Mijlocitoare, când toți cei care vor trăi pe pământ vor fi fost desăvârșiți, omenirea trebuie să aibă încă o încercare finală. Acoperirea domniei Mijlocitorului va fi retrasă, iar omenirea va fi predată lui Dumnezeu. Atunci Satan va fi „dezlegat pentru puțin timp” și i se va permite din nou să-și încerce vicleșugurile seducătoare cu omenirea perfectă. Ea va fi încercată așa cum Adam și Eva au fost încercați în perfecțiunea lor. Omenirea va avea multe avantaje față de primii noștri părinți datorită experienței ei îndelungate cu păcatul și cu rezultatele lui vătămătoare. Toți cei care vor ceda influenței rele a lui Satan vor fi nimiciți cu „foc din cer”, Satan fiind de asemenea nimicit în același timp – Apocalipsa 20:1-3; 11-15; Matei 25:41.

După încercarea de la sfârșitul Mileniului, nu va mai fi nimic care să poticnească pe cineva – așa cum *este* acum cu îngerii din cer. Toți îngerii au avut ocazia de a se poticni la un moment dat, atunci când unii dintre ei s-au poticnit căzând în păcat, în zilele lui Noe (Geneza 6:1-6). Probabil că și alte ocazii de acestea au venit îngerilor care au rezistat acestei ispite în legătură cu desfășurarea lentă a Planului Divin, pe care ei nu l-au înțeles. Răbdarea îndelungată a lui Dumnezeu față de răzvrătirea și împotrivirea lui Satan, precum și domnia lungă a păcatului și morții pe pământ, trebuie să fi fost o încercare severă pentru sfinții îngeri.

Dar Planul marelui Dumnezeu a progresat suficient pentru a le permite să vadă cum se desfășoară; și încrederea lor a fost pe deplin stabilită în Înțelepciunea, Dreptatea, Iubirea și Puterea lui Iehova. Dacă îngerii care au căzut ar fi văzut frumusețea și gloria Legii lui Dumnezeu, ei nu s-ar fi poticnit prin exemplul și ademenirile lui Satan. Înțelegem că cel puțin unii dintre ei – noi nu știm câți – s-au poticnit spre o cădere totală; pentru că se înmulțesc dovezile că ei încă amăgesc omenirea și îl prezintă într-o lumină falsă pe Dumnezeul harului, gloriei și dreptății. Ei ar fi putut să învețe pe deplin despre caracterul adevărat al Tatălui nostru Ceresc numai dacă ar fi rămas loiali, dacă ar fi așteptat și ar fi avut încredere. Ce avertisment trebuie să fie conduita lor pentru toți cei care au o oarecare măsură de iluminare!

Cei care se dau în întregime lui Dumnezeu prin Cristos, calea stabilită de Iehova, dobândesc o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu studiindu-l și căutând să-și aducă mintea în armonie cu el. Pe măsură ce cercetăm Scripturile vedem și apreciem frumusețea lor; și pe măsură ce învățăm vom dori ca caracterele noastre să fie asemenea caracterului Domnului nostru. Drept urmare vom ajunge din ce în ce mai mult în conformitate cu Legea perfectă a lui Dumnezeu în toate lucrurile. Unii nu se vor poticni. Continuând pe această cale bună, pe această cale cerească, vom avea în cele din urmă o intrare din abundență „în împărăția veșnică a Domnului și Salvatorului nostru Isus Cristos” – 2 Petru 1:11.

O CLASĂ DE CREȘTINI CARE SE POTICNESC

Dar va mai exista o clasă care se poticnește – clasa Marii Mulțimi. Vor exista condiții în care li se va permite să se poticnească; căci atunci când văd că trebuie să-și dea viața în sacrificiu, ei nu sunt suficient de fideli consacrării lor pentru a face acest lucru. Din motivul acesta ei devin membrii clasei secundare. Ei nu se ridică la standardul cerut de Domnul, și aprecierea *profundă* a Legii Sale de iubire trece pe lângă ei. Așa cum evreii, neavând iubire suficientă pentru Legea Divină, s-au poticnit orbește de privilegiile și binecuvântările din zilele lor, așa este și va fi cu această Mare Mulțime. Aceasta nu înseamnă că ei se vor poticni neapărat spre moartea a doua; căci ei sunt copii adevărați ai lui Dumnezeu. Dar unii dintre ei s-ar putea poticni astfel. După cum poticnirea unor evrei poate duce spre moartea a doua, așa va fi și aici. Dar credem că majoritatea s-au poticnit doar pentru o perioadă scurtă de timp. Aceștia vor avea ocazia sub presiuni și dificultăți severe de a se ridica și de a-și vedea greșeala; și atunci vor învăța să iubească Legea lui Dumnezeu. Dar va fi prea târziu pentru a fi din Compania „Mireasă”.

Cei care se vor ține aproape de Învățătorul vor iubi tot mai mult Legea lui Dumnezeu. Cuvântul Său va deveni într-adevăr o lampă pentru picioarele lor și o lumină pentru cărarea lor (vers. 105). Aceștia nu se vor poticni niciodată, nu vor fi ofensați niciodată. Prețioasă asigurare!

PT №9, 1919, 134-136

CHEMĂRILE – CERNERILE – ARMELE DE MĂCEL

Matei 19:27-20:16; 1 Corinteni 10:1-14; Ezechiel 9:1-11

[Publicat pentru prima dată în august 1919]

ÎN Numerele 6 și 165 ale ADEVĂRULUI PREZENT [AP Nr. 7, n.e.] am avut privilegiul să punem înaintea fraților dragi „Ultimele fapte asociate ale lui Ilie și Elisei” din punctul de vedere al tipului și antitipului. Articolul acesta a apărut pentru prima dată în ADEVĂRUL PREZENT Nr. 1, pe 9 decembrie 1918. Pe 15 ianuarie 1919, în „Tribuna Muncitorimii”, și mai târziu în „Antrepriza sf. Pavel”, a apărut un articol scris de J.F. Rutherford, aprobat de către cei șase tovarăși ai săi închiși, articol care respinge interpretarea Pastorului nostru a acestui subiect, acceptată de noi și prezentată în articolul nostru menționat mai sus, care respinge, de asemenea, vederea sa și a tovarășilor săi asupra acestui subiect care a fost publicată în Z 1918, începând cu pagina 51. Se pare că prezentarea noastră din Nr. 1 [AP Nr. 7, n.e.] a ajuns în mâinile sale și el a recunoscut că îi respinge vederile pe care le-a prezentat în Z 1918, pagina 51 etc. – vederi care au fost date pentru a răspunde la felul cum înțelegem noi subiectul acesta; pentru că este demn de remarcat faptul că noua sa vedere nu a apărut decât la șase săptămâni după publicarea răspunsului nostru la articolul din Z 1918, pagina 51 etc.

² În Numerele 6 și 165 ale ADEVĂRULUI PREZENT [AP Nr. 7, n.e.] noi am răspuns la prima sa vedere și la a doua sa vedere nouă. Unii s-au întrebat de ce am vorbit despre frații dragi, care erau închiși, într-o revistă care nu a fost pusă în circulație decât la câteva luni după eliberarea lor. Răspundem că noi am scris articolele în cauză la sfârșitul lunii ianuarie și le-am tipărit în februarie împreună cu articolul referitor la „Ultimele fapte asociate ale lui Ilie și Elisei”. În parte, l-am retipărit deoarece Nr. 1 al ADEVĂRULUI PREZENT a fost o ediție mică și circulația sa fusese limitată pe cât a fost posibil la cei din poporul Adevărului care nu erau adepți ai Societății. Știam din anumite Scripturi că frații noștri dragi vor fi eliberați, și ne-am bucurat foarte mult când am auzit despre aceasta; deoarece ne-am mâhnit foarte mult când am aflat că au fost închiși. Astfel, în ianuarie am decis să nu publicăm numărul înainte de luna mai, și așa l-am dat. Când a venit luna mai, am decis din nou să amânăm răspândirea revistei, crezând că interesele fraților vor fi apărate mai bine în fața tribunalelor dacă vom păstra tăcerea. (În felul acesta și în oricare altul am știut modul în care noi și alții, acuzați în mod fals că i-am trădat, i-am protejat de procurorii lor. Noi chiar am mers atât de departe încât să trimitem cuvânt prin M.L. Herr către J.F. Rutherford sfătuindu-l, din ceea ce aflaserăm, în ce direcție mergea urmărirea penală, ca să se poată astfel pregăti din timp. Și totuși, cât de bine a reușit el să inducă în eroare mii de oi dragi care nu bănuiau nimic făcându-le să creadă că noi și alții l-am trădat pe el și pe tovarășii lui și aparținem clasei Iuda!) Apoi s-a îmbolnăvit. Toate aceste lucruri,

precum și anumite Scripturi Epifanice, au oprit răspândirea acestui număr.

³ În articolul său din Z 1918, pagina 51, prin relația contextuală în care apare următorul limbaj, el a dat impresia că noi respingeam iar el ținea la vederea Pastorului nostru despre ultimele fapte asociate ale lui Ilie și Elisei: „Când un frate dă o interpretare a unei Scripturi care diferă de cea dată de Pastorul nostru, și interpretarea acestuia din urmă pare rațională și în armonie cu planul lui Dumnezeu, atunci credem că este o regulă sigură să urmărim interpretarea sa, deoarece el este slujitorul Bisericii, imputernicit astfel de Domnul pentru perioada Laodiceea; și, prin urmare, ar trebui să ne așteptăm ca Domnul să ne învețe prin el. Unde apare o îndoială în minte referitor la care este interpretarea corectă, atunci este totdeauna mai sigur să soluționăm această îndoială în favoarea interpretării Pastorului nostru. Credem că aceasta este în armonie cu voința Domnului”. Spunem Amin la aceasta; și având în vedere cât de des și-a publicat respingerile vederii Pastorului nostru despre acest subiect și a înlocuit-o cu mai multe vederi diferite, sugerăm că i se aplică cuvintele Domnului: „din cuvintele tale te voi judeca”. Prin urmare, îi sfătuim pe toți frații dragi să îmbrățișeze acea vedere a acestui subiect care este în armonie cu vederea „Robului acela”, și pe care faptele împlinite o dovedesc a fi adevărată; și să respingă vederile nesocotite, nebiblice, iraționale și neistorice prezentate de către J.F. Rutherford și tovarășii săi, fiecare fiind contrară vederii sale precedente și propriilor sale principii, atât de bine și adevărat enunțate în citatul de mai sus care îi aparține.

⁴ În versetele care apar sub titlul acestui articol este prezentată o istorie profetică a Secerișului Veacului Evanghelic, atât în privința străngerilor cât și a cernerilor; și în articolul acesta dorim să studiem această istorie conturată profetic pentru iluminarea, încurajarea și îndemnarea noastră. Domnul să ne binecuvânteze cu inimi umile pentru a putea fi de folos – Psalmii 25:7-9.

REMARCI GENERALE CU PRIVIRE LA PARABOLA CU DINARUL

⁵ Cu toții ne amintim de interpretarea parabolei cu dinarul pe care scumpul nostru Pastor a dat-o în Vol. III, în sens că ziua din parabolă a fost Veacul Evanghelic; că prima perioadă a chemării a fost Secerișul Veacului Iudaic; că ultima perioadă a chemării a fost din 1881 până la sfârșitul Secerișului Evanghelic; că celelalte chemări au fost în perioadele dintre aceste două chemări și că seara zilei și acordarea dinarului erau legate de onorurile Împărăției de dincolo de vâl. Dar această concepție i-a ridicat în minte dificultatea că cârtirea trebuie să aibă loc în Cer – un lucru imposibil. Aceasta i-a deschis mintea către o altă interpretare care pune cârtirea de această parte a vâlului, la sfârșitul Secerișului.

Această interpretare a cerut o schimbare de opinie în ce privește ziua din parabolă; căci dacă ziua ar fi Veacul Evanghelic, aceasta ar face ca mulți chemați înainte de 1881 să trăiască multe secole pentru a-și primi dinarul, în unele cazuri mai mult de 1800 de ani. Prin urmare el a tras concluzia că ziua din parabolă a fost perioada Secerișului – 1874-1914 – și a avut această vedere din anul 1912 până la moartea sa. În Z 1914, pag. 171, col. 1, par. 1-5, el expune pe scurt schimbarea generală a vederii sale față de cea din Vol. III; dar nu oferă detalii, deoarece acestea ar fi fost o hrană prea tare pentru învățătorii de la Școala Duminicală, pentru care lecțiile de la Școala Duminicală au fost pregătite în mod special și pentru care au fost publicate atunci în mod separat.

⁶ Atunci când studiem parabola și contextul ei, recunoaștem că această stare din urmă a lucrurilor este adevărată. Parabola a fost dată pentru a dovedi modul în care va exista o diferență clară în poporul Domnului legată de acordarea înșutitului – a dinarului din Parabolă; pentru că ni se spune în mod clar că înșutitul este răsplata noastră în această viață (comparați Matei 19:29 cu Marcu 10:29, 30). Matei 19:16-30 ne spune despre tânărul conducător bogat și despre conversația care a urmat. Știind că bogățiile pământești erau un semn al favorii lui Dumnezeu sub Lege, discipolii nu au putut să înțeleagă remarcile lui Isus cu privire la dificultățile speciale întâmpinate de către cei bogați pentru a intra în Împărăție. După ce Isus a explicat acest lucru, Petru a întrebat ce vor primi cei doisprezece pentru sacrificiile lor. Atunci, dându-i răspuns, Isus a adăugat ce vor primi ceilalți urmași ai Săi, promițându-le înșutit în această lume și viața veșnică în lumea viitoare. Apoi, în versetul 30, El scoate în evidență faptul că va exista o diferență între unii pe care El îi numește cei dintâi și cei de pe urmă care primesc înșutitul în această lume și viața veșnică în lumea viitoare. De aici El continuă să dovedească aceste două lucruri prin Parabola cu Dinarul, introducând-o cu cuvântul „fiindcă”, care dovedește că Parabola este dată pentru a demonstra afirmațiile din Matei 19:29, 30 cu privire la diferența împărțirii înșutitului și a vieții veșnice. Un al doilea argument de asemenea dovedește acest lucru: căci, după ce termină parabola, El trage concluzia ca fiind dovedită: „Astfel că aceia din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă”, tocmai remarcă pe care El și-a propus să o demonstreze, după cum arată Matei 19:30 și Matei 20:1. Întreruperea în capitol îi face pe mulți să treacă cu vederea faptul că cuvântul „fiindcă”, care introduce Parabola, dovedește că Parabola este dată pentru a explica Matei 19:29, 30.

⁷ Expresia „cei dintâi vor fi cei de pe urmă iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi” nu este folosită în Biblie pentru a arăta indivizi, ci clase. În afară de Matei 19:30; 20:16 și Marcu 10:31, nu apare nicăieri în Scripturi decât în Luca 13:28-30, unde, fără îndoială, se face deosebire între Turma Mică și Vrednicii Bătrâni. Aici, prin urmare, se referă la două clase,

adică, cea chemată ultima, Turma Mică, va fi prima în rang dintre cele două clase conducătoare ale Împărăției, iar cea chemată prima, clasa Vrednicilor Bătrâni, va fi ultima în rang dintre cele două clase. Astfel, modul în care înțelegem noi limbajul folosit în Matei 19:30; 20:16; Marcu 10:31, în armonie cu întrebuințarea acestei expresii în Luca 13:30 care indică clase, este următorul: Ultimul grup la care a ajuns chemarea Secerișului va fi (de regulă) primul în rang (în Turma Mică) dintre cele două clase spirituale; iar primul grup la care a ajuns chemarea Secerișului (și acest grup îi cuprinde, de regulă, pe cei chemați înainte de ora a unsprezecea) va fi ultimul în rang (în Marea Mulțime) dintre cele două clase spirituale. Cu alte cuvinte, Domnul a dat această parabolă pentru a arăta că, în legătură cu darea unui aspect anumit al înșutitului, simbolizat de dinar (*adică acel aspect pe care împlinirea îl dovedește a fi lovirea de două ori a Iordanului*), va avea loc o experiență care va arăta vădit o separare a unora din poporul Domnului din Turma Mică în Marea Mulțime; și că cei separați astfel în Marea Mulțime își vor primi dinarul după ceilalți. Cu toții suntem de acord că înșutitul reprezintă binecuvântările Domnului pentru noi, ca noi creaturi, în această viață, cum ar fi cunoașterea specială a lucrurilor adânci, părtășie specială, posibilități speciale de slujire etc., onorurile embrionare ale Împărăției. Parabola este menită să arate că va exista o diferență în acordarea unui anumit aspect al înșutitului, adică a posibilităților de slujire – celor două clase consacrate, și că separarea lor va avea loc în legătură cu faptul că Marea Mulțime își va primi înșutitul ei, dinarul ei, adică ocazia de a lovi Iordanul a doua oară. Aceste remarci generale ne vor ajuta să recunoaștem scopul și intenția parabolei.

⁸ Noi înțelegem că ziua din această Parabolă este perioada Secerișului, 1874-1914. Prin urmare este o zi simbolică de 40 de ani. La evrei o zi de lucru era o perioadă de 12 ore (Ioan 11:9; 9:4). De aceea, o zi simbolică de lucru de 40 de ani ar avea douăsprezece ore simbolice, și fiecare oră ar fi a douăsprezecea parte din 40 de ani, adică 3 ani și 4 luni. În mod corespunzător, cele 12 ore ale Parabolei ar începe în felul următor: (1) octombrie 1874; (2) februarie 1878; (3) iunie 1881; (4) octombrie 1884; (5) februarie 1888; (6) iunie 1891; (7) octombrie 1894; (8) februarie 1898; (9) iunie 1901; (10) octombrie 1904; (11) februarie 1908; (12) iunie 1911, și ziua se va încheia, iar seara va începe în octombrie 1914. În articolul său despre dinar, C.J. Woodworth a schimbat așezarea zilei față de ceea ce a ținut Pastorul nostru scump din anul 1912 încoace, făcând-o să înceapă în octombrie 1881. El a schimbat și orele, făcându-le de trei ani lungime. Astfel ziua sa a avut 36 de ani și s-a încheiat în octombrie 1917. Dar aceasta i-a adus mai multe dificultăți: (1) a ignorat prima perioadă a chemării Secerișului – „devreme dimineața”; (2) a presupus o zi simbolică de 36 de ani, ceea ce nu este menționat nicăieri în Scripturi, în timp ce o zi de 40 de ani este

menționată (Psalmii 95:7-11 etc.); (3) a implicat faptul că dinarul său (Vol. VII), care a fost dat pe 17 iulie 1917, a fost *distribuit înainte de a veni seara*, care potrivit părerii sale a început în octombrie 1917; (4) *a implicat faptul că toți și-au primit dinarul la aceeași distribuire, și nu la două distribuiri diferite așa ca în Parabolă*. În măsura în care diferă de interpretarea „Robului acela”, interpretarea sa atrage după sine și alte inconsecvențe și nepotriviri, dintre care pe unele le vom observa pe măsură ce vom continua acest articol.

⁹ Parabola ne atrage atenția la cinci chemări, fiecare prezentată cu amănunte (versetele 1-7), și la o cernere (versetele 8-16). Întrucât prezentăm aici doar considerațiile generale ale textelor noastre, lăsăm detaliile acestora pentru a fi discutate mai departe în acest articol.

REMARCI GENERALE CU PRIVIRE LA 1 CORINTENI 10:1-14

¹⁰ Acest pasaj învață în mod expres că se aplică la Secerișul Veacului Iudaic și la Secerișul Veacului Evanghelic. Acest lucru este dovedit în versetul 11, care este tradus corect în Diaglott după cum urmează: „Dar aceste lucruri li s-au întâmplat în mod tipic; și au fost scrise pentru avertizarea noastră, *peste care sfârșiturile veacurilor au venit*”. Se va observa că cuvintele „sfârșituri” și „Veacuri” sunt traduse aici la plural, și sunt traduse corect. Isus spune că Secerișul este sfârșitul Veacului (Matei 13:39). Prin urmare, în acest verset se au în vedere cel puțin două Secerișuri și două Veacuri (adică, Secerișul Veacului Iudaic și Secerișul Veacului Evanghelic); și doar aceste două Secerișuri se au în vedere; pentru că numai în aceste două Secerișuri, ca Secerișuri, Biserica este încercată în mod special și are nevoie specială de avertizare, încurajare etc., în mijlocul încercărilor ei. Așadar, este ușor de a localiza acest pasaj din punct de vedere cronologic. Timpul său este același ca al zilei din Parabola cu Dinarul; dar vorbește despre unele întâmplări din această zi dintr-un punct de vedere diferit de cel al Parabolei. Această Scriptură nu specifică cinci chemări, așa cum face Parabola. În schimb ea dă o descriere generală a lucrării de chemare a Secerișului. Ea atrage atenția asupra faptului că evenimentele din versetele de la 1 până la 5 sunt tipice evenimentelor care au legătură cu „noi”. Aceasta se vede din versetul 6 (în comparație cu versetul 11), atunci când cuvântul *typoi este* tradus corect tipuri în loc de „exemple”. Versetul 1 arată în mod tipic experiența noastră din timpul Secerișului pe măsură ce suntem conduși de Cuvânt (sub nor) în moartea adamică (prin mare) în timpul alergării, după ce am părăsit Egiptul simbolic. Versetul 2 arată în mod tipic consacrarea noastră în Cristos în astfel de împrejurări. Aceste două versete au de asemenea o aplicare pentru cei credincioși de la sfârșitul Mileniului. Versetele 3 și 4 arată, în mod tipic, mâncarea și băutura noastră spirituală. În aceste versete trăsăturile de chemare ale Secerișului sunt arătate ca o singură lucrare, fără a fi specificate cinci perioade în

care ele au fost în desfășurare, așa ca în Parabolă. Versetul 5 introduce în mod tipic o afirmație generală a lucrării de cernere a Secerișurilor; iar versetele de la 6 până la 10 prezintă, în tip și antitip, încercările grele din timpul acestor cinci cerneră, muștrând, avertizând, încurajând și îndemnând, după cum ar cere cazul. Acest fragment al Scripturii nu descrie cea de-a șasea cernere, care are loc după Seceriș, adică după octombrie 1914; căci el *descrie în mod expres numai pe acelea care au loc în timpul sfârșiturilor Veacurilor* (versetul 11), *și nu după sfârșiturile Veacurilor*. Prin urmare, această Scriptură nu se referă deloc la cernerea din Matei 20:8-16. Până aici studiul nostru ne-a arătat că sunt cinci chemări și cinci cerneră în timpul Secerișului, și o cernere după Seceriș.

REMARCI GENERALE CU PRIVIRE LA EZECHIEL 9:1-11

¹¹ În Ezechiel 9 avem o imagine care este strâns legată de celelalte două texte ale noastre, și care descrie aceeași perioadă generală și același lucru. Acest pasaj ajută la întărirea celorlalte două împreună; iar cele trei combinate ne oferă o ilustrare splendidă a principiului: „aici puțin și acolo puțin”, principiu pe care este scrisă Biblia și care ne cere să comparăm Scriptură cu Scriptură. Un studiu al acestei Scripturi ne va dezvălui lucrarea de chemare a Secerișului dată în rezumat, oarecum asemănător cu cel din 1 Corinteni 10:1-4, sub simbolul lucrării bărbatului cu cornul cu cerneală al scriitorului, dar fără a fi împărțită așa ca în cele cinci chemări din Parabolă; deși cele cinci cerneră din 1 Corinteni 10:5-14 și cea de-a șasea cernere, cea din Matei 20:8-16, sunt date sub simbolurile celor șase bărbați cu arme de măcel, careucid în templu, în curți și în cetate.

¹² Peste tot în cartea sa Ezechiel reprezintă pe poporul Domnului (și nu doar pe „Robul acela” singur, așa cum învață Vol. VII) la vremea împlinirii evenimentelor simbolizate, întocmai cum îl reprezintă și Ioan în Apocalipsa. Doar două cazuri vor fi suficiente pentru a demonstra acest lucru: (1) Ezechiel fiind culcat pe o parte timp de 390 de zile (Ezechiel 4:5, 9) simbolizează Biserica făcând anumite lucruri timp de 390 de ani, ceea ce nu ar putea fi adevărat numai despre Pastorul nostru; (2) bărbatul cu trestia de măsurat (Ezechiel 40:3, 4 etc.) îl reprezintă pe „Robul acela”, în timp ce Ezechiel în această tranzacție reprezintă Biserica căreia el îi dă învățătură. Cât de des ne-a îndemnat el cu gânduri ca cele din versetul 4! În anul 1908 el ne-a spus că cei șase bărbați cu arme de măcel reprezintă șase clase de răufăcători; de aceea ei nu îl reprezintă pe Ilie cel antitipic, după cum afirmă Vol. VII, căci el nu este un răufăcător. Ei nici nu reprezintă șase regate europene, precum afirmă Vol. VII de asemenea; pentru că acestea nu îi vor ucide pe toți cei care nu au semnul, deoarece acest lucru ar presupune moartea literală a tuturor oamenilor din Creștinătate, cu excepția poporului Adevărului; și deoarece aceste puteri vor fi pierit înainte să fie uciși unii care nu au semnul; și deoarece ele i-au ucis pe unii care au semnul. Mai mult decât atât, Vol. VII face ca o clasă să ucidă în mod literal iar cealaltă în mod simbolic, ceea ce este o denaturare.

Noi înțelegem că acești șase bărbați reprezintă pe cele șase clase cernătoare – din anul 1878 până la sfârșitul ultimei cernerii. Fiind supusă examinării, această interpretare se va dovedi că este în armonie cu Scripturile, Rațiunea și Faptele. Armele lor de măcel reprezintă cele șase erori și practici cernătoare pe care *le-au folosit și încă le folosesc cernătorii*. Faptul că ei vin dinspre poarta de Nord reprezintă că, din punctul de vedere divin, ei erau membri ai Marii Mulțimi încă înainte de a-și începe lucrarea de cernere; iar faptul că ei stau lângă altarul de aramă arată că lucrarea lor are o anumită legătură (opozitională) cu sacrificiile antitipice.

BĂRBATUL CU CORNUL CU CERNEALĂ

¹³ Cine este reprezentat de bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului? Vol. VII și cei mai mulți frați înțeleg că el îl reprezintă pe „Robul acela”. Noi suntem mulțumiți că el este implicat foarte mult în simbolul acesta; că el a fost conducătorul pământesc al clasei simbolizate de bărbatul cu cornul cu cerneală; dar din trei motive noi nu credem că el este singurul simbolizat de bărbatul cu cornul cu cerneală: (1) Dacă cei șase bărbați cu arme de măcel reprezintă șase clase, este foarte probabil ca și bărbatul cu cornul cu cerneală să reprezinte o clasă. (2) Nu doar „Robul acela” singur a pus semnul cu cerneală pe frunțile tuturor celor care au suspinat și au strigat în cetate, iar pe unele frunți nu l-a pus el în întregime. De exemplu, unii care nu puteau citi au primit Adevărul de la alții, și nu de la el. Acest lucru este valabil și despre unii care erau orbi. De asemenea, mulți aveau prea multe prejudecăți pentru a citi până când au fost învățați o mare parte din Adevăr pe cale orală de către alții decât „Robul acela”; în timp ce alții care au citit scrierile sale nu au înțeles multe lucruri în ele fără ajutorul altor frați. Astfel faptele dovedesc că el nu a pus semnul cu cerneală pe toți cei care au suspinat și au strigat în cetate, prin cuvântul scris, tipărit sau rostit. Prin urmare, nu pare ca el singur să fie simbolizat de bărbatul cu cornul cu cerneală. Chiar dacă el ne-a dat cornul, literatura Adevărului, și a pus acolo cerneala – Adevărul, și l-a pus incomparabil pe mai multe frunți decât oricine altcineva, totuși el nu l-a pus pe toate frunțile și nici nu l-a pus în întregime pe unele frunți. În lucrarea aceasta noi am cooperat cu el; de aceea simbolul îi include și pe alții în afară de el. Fără îndoială că „scriitorul” la care se face referire în expresia: „un corn cu cerneală al scriitorului”, este „Robul acela”, căci el ne-a dat cornul cu cerneală, adică el a scris pentru noi literatura Adevărului și a pus în ea cerneala – Adevărul. (3) Sigiliul lui Dumnezeu (Apocalipsa 7:2, 3) reprezintă același lucru ca și semnul pus cu cerneală. Îngerul de aici este unul format din multe persoane – „până când noi vom sigila pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”. Acest înger reprezintă pe poporul lui Dumnezeu în capacitatea lor de a sluji cu Adevărul pe frații lor care încă nu îl au (C 303). De aceea, pentru sfârșitul Veacului, acest înger îi reprezintă pe secerători, și nu doar pe Isus singur, după cum învață Vol. VII. Și pentru sfârșitul Veacului îngerul simbolizează

același lucru ca și bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului, care, prin urmare, reprezintă pe tot poporul lui Dumnezeu în timpul de secerare în capacitatea lor de a-i învăța Adevărul pe frații lor.

¹⁴ Se va observa faptul că bărbatul cu cornul cu cerneală nu este reprezentat ca ieșind de cinci ori, așa ca în cazul Gospodarului la cele cinci chemări (Matei 20:1-7); mai degrabă lucrarea sa este dată ca rezumat și nu în detaliu. Comparând cele trei texte ale noastre, observăm că ele se completează unele pe altele; și fiecare aduce ceea ce lipsește în celelalte pentru a face o imagine completă, pe care o obținem doar dintr-o comparare a celor trei texte laolaltă. Ezechiel și Pavel împart cernerile dar nu chemările; Matei împarte chemările dar nu cernerile; Matei adaugă cernerea pe care Pavel o omite; Matei adaugă chemările repartizate pe care Ezechiel și Pavel nu le divizează; Pavel adaugă cernerile pe care Matei le omite, în timp ce Ezechiel le dă pe toate. În studiul nostru al acestor trei texte noi le vom potrivi unele cu altele, și avem încredere că vom găsi cu toții o armonie minunată care continuă să existe între ele. Ele ne dau o istorie profetică minunată a perioadei de Seceriș în străngerile și cernerile sale. Acum continuăm să oferim detalii.

PRIMA CHEMARE

¹⁵ Se va observa că, spre deosebire de celelalte patru chemări din Parabolă, prima nu se limitează la o oră. Despre timpul ei se spune că este „devreme dimineața” (Matei 20:1), în timp ce fiecare dintre celelalte chemări este legată de ora sa deosebită: „ora a treia”, „ora a șasea” etc. Există un motiv pentru această exprimare diferită: chemarea generală a încetat în anul 1881. Prin urmare, chemarea generală era în desfășurare pe parcursul primei ore și a celei de-a doua din Parabolă, adică din octombrie 1874 până în februarie 1878, și din februarie 1878 până în iunie 1881. Domnul s-a exprimat diferit cu privire la timpul primei chemări față de cum s-a exprimat cu privire la timpul celorlalte chemări deoarece chemarea devreme dimineața (adică prima chemare din Parabolă, ca parte a chemării generale) s-a extins peste primele două ore simbolice din Parabolă. Acest punct semnificativ se pierde cu totul dacă se începe ziua odată cu octombrie 1881.

¹⁶ Întorcându-ne la istoria Secerișului, aflăm că a existat o chemare care a început din octombrie 1874 până în iunie 1881, și care a adus mulți oameni la Adevăr, în destul de multe cazuri strângându-i în adunări. Pentru a demonstra acest lucru, ne referim la Z 1916, pag. 171-173 [VDM Vol. 3, Nr. 3, n.e.]. Lucrarea a fost extinsă și roditoare. În anul 1914 scumpul nostru Pastor ne-a asigurat că în septembrie sau octombrie 1874 el a recunoscut pentru prima dată că Venirea a Doua a Domnului va fi invizibilă; și el a început imediat să-i învețe pe alții acest lucru. Fără îndoială că acesta a fost primul Adevăr special al Secerișului care a fost dat clasei Ilie în a doua turtă de pâine și *al doilea* urcior cu apă la a doua sa trezire; și cu acest eveniment începem să datăm călătoria de

40 de zile simbolice către Horebul simbolic, perioada generală de secerare (1 Împărați 19:7, 8); pentru că scopul întoarcerii Domnului nostru pentru restabilirea tuturor lucrurilor a fost recunoscut timp de mai mulți ani înainte de 1874; de ex. de către Fratele Storrs, editorul revistei *Examinatorul Bibliei*, de la care scumpul nostru Pastor a învățat în parte să îl înțeleagă înainte de anul 1872 (Z 1916, pag. 170, col. 2, par. 6). Faptul că Pastorul nostru a învățat să înțeleagă primul Adevăr distinctiv al Secerișului cam prin octombrie 1874, marchează acea dată ca fiind data cu care a început Secerișul. La scurt timp după aceea, el și-a publicat broșura cu privire la „Scopul și Felul Întoarcerii Domnului nostru”, care pare a fi prima publicație distinctivă a Secerișului. Conform Z 1916, pag. 170, par. 1-4, aceasta a fost înainte de anul 1876. În anul 1877, sub patronajul și conducerea Pastorului nostru, dl Barbour a publicat o broșură intitulată „Cele Trei Lumi”, care, împreună cu „Scopul și Felul întoarcerii Domnului nostru”, a fost răspândită pe larg și a dat roade. Mai mult, la scurt timp după octombrie 1876 până în ianuarie 1879, a fost pusă în circulație ediția lunară „Vestitorul Dimineții”, editată de frații Barbour, Russell și Paton, care dădea Mesajul Secerișului. Aceștia trei, în special ultimii doi, au făcut multă lucrare de peregrin, călătorind pe un teritoriu mare, care acoperea majoritatea statelor de la est și nu puține de la vest de Mississippi. În iulie 1879 a apărut Turnul, care dădea mesajul Secerișului. Înainte de anul 1881 dl Paton a publicat ediția după Adevăr a cărții sale „Zorile Zilei”, pe care, după anul 1881, el a stricat-o cu eroare. În afară de acești trei secerători cei mai proeminenți, au existat mai mulți secerători capabili în timpul primei chemări, „devreme dimineța”. Astfel vedem că pe parcursul primelor două ore ale Parabolii (adică din octombrie 1874 până în iunie 1881) mulți secerători au mănuit secera Adevărului, au secerat multe spice de grâu și le-au strâns în snopi, în adunări (de ex. în Allegheny, Pa., Rochester, Dansville, NY, Almont, Mich. etc.), fiecare trăsătură a acestei lucrări fiind evidentă încă din anul 1876, iar unele trăsături ale ei au fost îndeplinite înainte de anul 1876. Astfel faptele împlinite cu referire la chemarea de „devreme dimineța” se potrivesc cu gândul că ziua din Parabolă a început în toamna anului 1874, și că a existat o chemare de două ore simbolice (adică de 6 ani și 8 luni) înainte de chemarea care a avut loc din iunie 1881 până în octombrie 1884 (adică chemarea de la ora a treia din Parabolă), pe care, scăzând patru luni, „Tratatul despre Dinar” o face să fie prima oră.

SCURT ISTORIC

¹⁷ Înainte de a discuta despre cerneră și despre armele de măcel, dorim să le cerem cititorilor noștri să studieze articolul intitulat „Aceste lucruri au fost tipuri” din Z 1913, pag. 198 [VDM Vol. 18, Nr. 3, n.e.]. Câteva observații cu privire la acest articol se vor dovedi utile, credem noi. În primăvara anului 1910 am avut privilegiul să scriem un articol detaliat despre 1 Corinteni 10:1-14 și să-l înmânăm Pastorului nostru. După ce l-a studiat, timp de o săptămână el a făcut un

scurt rezumat al anumitor trăsături ale comunicării noastre și ni l-a înmânat, cerându-ne să-l examinăm pentru a vedea dacă reprezintă în mod corect acele trăsături așa cum le-am gândit noi. Acest rezumat, cu câteva adăugări scurte pe care le-am făcut pentru a suplini anumite omisiuni importante, este cuvânt cu cuvânt articolul pe care, după trei ani, el l-a publicat sub titlul „Aceste lucruri au fost tipuri”, în Z 1913, pag. 198. După cum arată articolul, el a omis multe detalii pe care le-am dat noi. Fără îndoială, un motiv din care a reținut articolul atât de mult timp a fost faptul că anumite concluzii ale noastre se aplicau la viitor, și el a vrut să aștepte și să vadă dacă viitorul va dezvălui împlinirile. Mai multe detalii s-au împlinit; dar în privința unuia împlinirea nu a avut loc. Noi așteptam ca plaga antitipică din Numeri 16:46-50 să afecteze și poporul Adevărului, ceea ce nu s-a întâmplat. Se pare că după ce s-a asigurat bine că vederea noastră generală despre 1 Corinteni 10:1-14 era corectă (pentru că la început s-a îndoit cu privire la mai multe detalii), cu excepția a câtorva adăugări pe care le făcusem, el fără modificări a publicat articolul după rezumatul său, pe care i l-am dat înapoi la începutul lunii iunie 1910. Credem că Domnul ne-a dat această înțelegere ca răsplată pentru că am slujit cu credincioșie Adevărul în timpul cernerii din anii 1908-1910 (o slujbă făcută cu atâta seriozitate și care a continuat atât de mult timp încât a dus la epuizare nervoasă, pe care articolul „Cernerile Secerișului”, al cărui scriitor nu a vorbit din observare personală, fără compătimire și neadevărat a numit-o nebunie. Felul cum a procedat Pastorul nostru cu acest articol, publicându-l în „Turn”, a arătat că el avea o părere total diferită despre starea noastră mentală! Dacă ne-ar fi crezut nebuni, ne-ar fi pus el din nou în lucrarea de peregrin la trei luni și jumătate – care de altfel este un timp foarte scurt pentru recuperare din epuizare nervoasă – după ce a început presupusa nebunie?)

PRIMA CERNERE

¹⁸ Cu toate că cele cinci cerneră, precum și cele cinci chemări, pot fi urmărite în Secerișul Veacului Iudaic, în acest articol ne limităm studiul la Secerișul Veacului Evanghelic. Pe măsură ce studiem aceste chemări, cerneră și arme de măcel, vom vedea că din punct de vedere cronologic este o activitate de cerneră și o armă de măcel în fiecare perioadă de chemare, ceea ce nu este adevărat despre felul în care C.J. Woodworth așază cronologic lucrurile în Parabolă, cu excepția primei perioade a chemării după părerea lui, care acoperă chemarea din ora a treia, minus 4 luni, după cum a văzut-o scumpul nostru Pastor. Un studiu al situației ne face capabili să vedem că trebuie să existe o astfel de cerneră în fiecare perioadă de chemare; căci în chemarea de „devreme dimineța”, a trebuit să existe o cerneră la mijlocul ei, în primăvara anului 1878 când a intrat plinătatea neamurilor (B 210-218), pentru a-i înlătura pe cei ale căror coroane au căzut celor care au intrat ca plinătatea neamurilor. Astfel găsim o cerneră care a început în anul 1878 în timpul primei chemări. Tot așa, începând cu anul 1881, cele patru chemări

mari care urmau, nu ar fi putut să aibă loc cu excepția cazului în care ar fi fost patru înlăturări mari, arătate prin cele patru cernerii ulterioare din timpul chemărilor; pentru că știm că nimeni nu ar fi fost chemat după toamna anului 1881 dacă unii dintre cei chemați mai înainte nu și-ar fi pierdut coroanele, numărul predestinat fiind complet în octombrie 1881. Acesta este un alt punct care confirmă din punct de vedere cronologic perioadele de chemare așa cum le-a văzut „Robul acela”, și care contrazice perioadele de chemare așa cum le-a dat C.J. Woodworth în „Tratatul Parabolei cu Dinarul”. Dacă nu am avea alt argument decât acesta, felul în care a așezat el cronologia împlinirii Parabolei s-ar dovedi neadevărat. Opinia sa nu admite ceea ce au nevoie faptele celor cinci chemări așa cum au avut loc în timpul Secerișului Evanghelic, adică să fie însoțite de cernerii care să dovedească că multe coroane au fost pierdute și că erau necesare chemări mari pentru a umple numărul mare de locuri pierdute de către cei ale căror coroane căzuseră. În consecință, găsim o mare activitate de cernere și o armă de măcel care însoțește fiecare dintre cele cinci chemări, și care începe în fiecare caz la puțin timp după ce a început chemarea ei corespunzătoare, după cum a fost scris: „Duceți-vă după el” – Ezechiel 9:5.

¹⁹ „Acum aceste lucruri au fost tipuri ale noastre [„peste care sfârșiturile Veacurilor au venit” – versetul 11] pentru ca noi să nu poftim după lucruri rele, așa cum și aceia au poftit” (1 Corinteni 10:6 – Diaglott). În aceste cuvinte sf. Pavel subliniază, în tip și antitip, prima cernere de la „sfârșiturile Veacurilor”. Tranzacția tipică se află în Numeri 11:4-35. La scurt timp după ce a plecat din Egipt, prin prevedere divină poporul a primit Mana ca hrană (Exodul 16:1-36). Cam peste un an, la scurt timp după ce au plecat de la Muntele Sinai, poporul a început să se sature de mană și să tânjească după mâncarea pe care o avea în Egipt. Cărtirea și nemulțumirea lor nu a plăcut lui Iehova și lui Moise. Cu toate acestea Domnul le-a dat după dorința lor, trimitându-le carne sub formă de prepelițe de peste brațul estic al Mării Roșii, numit Golful Akaba; dar odată cu carnea El a trimis o plagă (provocată de lăcomia lor), care a adus mare prăpăd și moarte printre ei. Dorința lor puternică după mâncarea din Egipt, însoțită de cărtirea lor, sf. Pavel o descrie în cuvintele: „așa cum și aceia au poftit”, și îi previne pe cei care trăiesc la „sfârșiturile Veacurilor” să nu „poftescă după lucruri rele, așa cum și aceia [în tip] au poftit”. Așadar, prin explicarea inspirată divin a sfântului Pavel recunoaștem că istorisirea din Numeri 11:4-35 este tipică, și că antitipul ei se găsește la „sfârșiturile Veacurilor”. Menționând această istorisire ca fiind prima dintre cele cinci tipuri ale celor cinci cernerii ale Secerișului, sf. Pavel dovedește că ea tipifică prima cernere a Secerișului.

²⁰ Pentru detaliile istorice ale acestei cernerii, trimitem pe cititorii noștri la Z 1916, pag. 172, 173. Vom arăta aici modul în care prima cernere a fost tipificată în Numeri 11 și simbolizată în Ezechiel 9.

Mana este folosită în Biblie ca un tip al hranei pentru inimă și minte, ca un tip al Adevărului (1 Corinteni 10:3, 4), și întrucât Cristos este Adevărul (Ioan 14:6), îl tipifică pe El, mai ales ca prețul de Răscumpărare (Ioan 6:31-58). După cum israeliții s-au săturat de mana literală și au dorit oalele cu carne din Egipt, tot așa israeliții antitipici, mai întâi în primăvara anului 1878, au început să obosească de Adevăr, mai ales cu privire la Răscumpărare, și au tânjit după învățături în armonie cu această lume rea. În poporul Adevărului, dl Barbour a fost primul care a obosit și a renunțat la Răscumpărare, lucru pe care l-a făcut în primăvara anului 1878, devenind astfel conducătorul clasei care a renunțat la haina de nuntă „când Împăratul a intrat” (Matei 22:11-13). Nu puțini oameni care erau la Adevăr au urmat calea sa nesfântă. În armonie cu voința Domnului, învățătorii credincioși au început la scurt timp după aceea să apere Adevărul de eroarea fundamentală a dlui Barbour, și l-au respins complet (legându-i mâinile și picioarele); în timp ce el, luptându-se să-și apere erorile, în mod logic a fost silit să respingă un adevăr după altul, până când s-a aflat în întunericul de afară, în eroare totală, văzând întuneric în loc de lumină, mâncând hrana necurată a lumii simbolice împreună cu toți cei din poporul Adevărului pe care i-a putut induce în eroare.

²¹ Dar negarea Răscumpărării nu s-a limitat la poporul Adevărului. La scurt timp a devenit un lucru obișnuit ca mulți clerici și adepți ai lor să nege moartea înlocuitoare a Domnului nostru și să-L prezinte doar ca pe Exemplul nostru, nu ca pe Răscumpărătorul nostru; și astfel plaga simbolică a infectat un număr vast dintre cei îndreptățiți de probă. Chiar mai departe de aceștia plaga a ajuns la cei care nu aveau deloc o credință adevărată în Salvatorul deși erau numiți creștini, adică a ajuns la cei aflați „în tabără”, lucrând în ei negarea Răscumpărării pe măsură ce absorbeau doctrinele evoluției, spiritismului și științei creștine, care neagă Răscumpărarea prin logică sau prin exprimare clară. Doctrinele acestea au început să se răspândească foarte mult după vara anului 1878. Într-adevăr, ei au disprețuit mana antitipică, Răscumpărarea, și s-au împărtășit din prepelițele antitipice – teoriile fără răscumpărare care aparțin acestei lumi rele! „El le-a dat ce au cerut, dar a trimis slăbiciune în sufletul lor” – Psalmii 106:15.

PRIMA ARMĂ DE MĂCEL

²² Aceleași linii generale de gândire sunt date în Ezechiel 9 în simbolul primului bărbat cu arma de măcel. După ce am dat mai sus explicații generale despre această imagine, vom trece aici la detalii. Mai întâi atragem atenția în armonie cu ceea ce tocmai am văzut, că era potrivit ca primul bărbat cu arma de măcel să-și ia locul la altar, deoarece lucrarea sa de ucidere era în privința unei slujbe făcute în opoziție cu jertfele pentru păcat. În armonie cu porunca: „duceți-vă după el”, aflăm că secerătorii au lucrat câțiva ani – și anume din toamna anului 1874 până în primăvara anului 1878 – înainte ca prima clasă de cernători să își înceapă activitatea. Primii cernători au lovit cu siguranță cu arma lor de măcel, care noi înțelegem că este

NON-RĂSCUMPĂRISMUL. Ei nu au cruțat pe nimeni, fiind dornici să infecteze și astfel săucidă pe oricine cu eroarea lor non-răscumpăristă. Cunoașterea Adevărului i-a împiedicat să-iucidă pe cei care au primit „semnul”. Și cu totul adevărat, ei au început cu bătrânii din sanctuar, adică au început să-și răspândească non-răscumpărișmul printre poporul consacrat al Adevărului, țintindu-i mai întâi printre aceștia pe conducători și pe bătrâni. Astfel non-răscumpăriștii au întinat cu eroare casa, pe poporul consacrat al Adevărului (1 Corinteni 3:17); și părțile întinate au fost ucise ca creaturi noi, au murit ca creaturi noi – adică au încetat să fie poporul lui Dumnezeu – Evrei 6:4-6; 10:26-29.

²³ Apoi, după ce au întinat casa, acești non-răscumpăriști, cu arma lor de măcel a non-răscumpărișmului, au umplut curțile cu cei uciși. În curți se aflau cei îndreptățiți de probă – iar pluralul, curți, pare a fi folosit pentru a indica faptul că cei îndreptățiți de probă vor fi din diferitele denominații. Nu trebuie să înțelegem că simbolul acestui bărbat cu arma de măcel sau al oricărui altuia înseamnă că persoanele care au făcut măcel în sanctuar sunt aceleași care au făcut măcel în curți, ori sunt aceleași care au făcut măcel în cetate; ci mai degrabă că au fost aceeași clasă de persoane, adică non-răscumpăriștii; de ex. non-răscumpăriștii din poporul Adevărului nu au ucis în mod special în curte. În curte au ucis în mod special clericii non-răscumpăriști. Întocmai cum am văzut în Vol. III cu referire la fecioarele înțelepte și cele nechibzuite care au început să iasă din anul 1829, deși ele sunt acum din aceeași clasă ca și atunci, ele nu sunt acum aceleași persoane care erau atunci. Tot așa și în Sanctuar, ca non-răscumpăriști, dl Barbour și asociații săi au fost primul bărbat cu arma de măcel; totuși nu ei, ci unii dintre clerici și asociații lor ca non-răscumpăriști, au fost primul bărbat cu arma de măcel care a ucis în curți, adică i-a nimicit pe cei îndreptățiți de probă *ca atare*, care au absorbit non-răscumpărișmul acelor clerici și asociați ai lor. Iar primul bărbat cu arma de măcel, non-răscumpăriștii, care a ucis în cetate, care era în legătură cu Templul așa cum tabăra în pustie era în legătură cu Tabernacolul, nu au fost dl Barbour și asociații săi, și nici clericii care negau răscumpărarea nu au fost în mod special, ci evoluționiștii, spiritiștii, adepții științei creștine etc. Faptul că aceștia au ucis în cetate a simbolizat faptul că i-au infectat cu non-răscumpărișmul pe cei care erau numiți creștini dar care nici măcar nu erau îndreptățiți de probă, nimicindu-i ca creștini nominali. În mod corespunzător, așa cum plaga tipificată în Numeri 11:33, 34 a ucis în rândurile celor consacrați, celor îndreptățiți de probă și celor lumești, recunoaștem că este același lucru ca și prima armă de măcel (adică non-răscumpărișmul), întrucât arma aceasta a făcut aceeași lucrare care a fost tipificată prin plaga din Numeri 11:3, 34, adică a ucis în templu, în curte și în cetate. Ar trebui de remarcat aici că sfera de activitate întreită, atât în tipurile lui Moise cât și în profeția lui Ezechiel, apare în toate cele șase cerneri și în toate cele șase activități ale bărbaților cu armele de

măcel, adică cernerea, măcelărirea, i-a afectat pe cei nevrednici dintre cei consacrați, pe cei îndreptățiți de probă și pe creștinii doar declarați. Cât de remarcabil se potrivesc în orice privință cele trei texte ale noastre unele cu altele.

A DOUA CHEMARE

²⁴ Ni se spune că gospodarul s-a învoit cu lucrătorii cu câte un dinar pe zi (Matei 20:2). Fie că privim chemarea de devreme dimineața ca fiind din 1874 până în 1881, așa cum a văzut-o Pastorul nostru, sau din 1881 până în 1884, așa cum o vede C.J. Woodworth, este sigur că în niciunul dintre acele intervale de timp Volumul VII nu a fost oferit ca dinar celor care vor lucra pe tot parcursul zilei, deoarece în acea perioadă nu s-a spus nimic despre șapte volume, în jurul anului 1884 se credea că trei sau patru volume vor fi de ajuns. Dar este sigur că un însutit a fost oferit slujitorilor Domnului în această viață pe tot parcursul Veacului Evanghelic, și însutitul a fost oferit, prin urmare, din octombrie 1874 până în iunie 1881, precum și pe toată durata rămasă a Secerișului. Așadar, dinarul lui C.J. Woodworth nu a fost promis celor chemați „devreme dimineața”; dar însutitul ca dinar le-a fost promis.

²⁵ După cum a înțeles Pastorul nostru cronologia acestei Parabole, ora a treia a fost din iunie 1881 până în octombrie 1884. În opinia sa, C.J. Woodworth a fixat ora a treia din octombrie 1887 până în octombrie 1890. În timpul orei a treia după cum a fixat-o C.J. Woodworth nu a fost chemat la Adevăr un număr mare de persoane și nu a avut loc nicio cernere atunci, acestea fiind două motive fatale pentru teoria sa; în timp ce faptul că el explică cea de-a doua chemare ca fiind prima și face ca fiecare oră să fie de câte trei ani, îl obligă să ignore cu totul prima chemare a Secerișului și să pretindă că chemările din Parabolă au fost atunci când de fapt nu au fost făcute acele chemări. Numai în perioadele de chemare a fost chemat un număr mare de persoane; alteori fiind chemați doar câțiva indivizi. Dacă ne uităm la evenimentele din iunie 1881 până în octombrie 1884, găsim că în acea perioadă a fost făcută o chemare foarte largă. Domnul a făcut pregătiri pentru chemarea aceasta a doua dându-i Pastorului nostru iubit lumina cu privire la Tabernacol în anul 1879, atunci când Domnul l-a făcut pe Pastorul nostru „Robul acela”. Detaliile referitoare la chemarea aceasta și la cernerea care a însoțit-o se găsesc în Z 1916, pag. 173, col. 1, par. 6, până la sfârșitul paginii 175. În chemarea aceasta au fost întrebuințate câteva mijloace folosite anterior pentru lucrarea de chemare, și anume: „Turnul de Veghere”, broșura „Scopul și felul întoarcerii Domnului nostru” și slujba de peregrin. La acestea, ca părți ale secerii, Domnul a adăugat două broșuri, una de 161 de pagini intitulată „Hrană pentru creștinii cugetători”, iar cealaltă oarecum mai mică intitulată „Umbrele Tabernacolului”. 1.400.000 de exemplare ale broșurii „Hrană pentru creștinii cugetători” au fost distribuite prin poștă și trei duminici la rând pe la ușile Bisericilor de către băieții mesageri din district. Celor care au devenit interesați prin această broșură li s-a trimis la cerere cartea „Umbrele Tabernacolului”, iar

mai târziu li s-a trimis „Turnul de Veghere” în mod regulat. Prin întrebuințarea acestor mijloace diferite, îndeosebi prin broșura „Hrană pentru creștinii cugetători”, câteva mii de persoane au venit la Adevăr. Astfel bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului a ieșit „în cetate”, și în mod sigur i-a mângâiat cu Adevărul pe cei care suspinau și strigau din cauza erorilor de doctrină și a greșelilor de practică care predominau în „cetate” – în Creștinătate.

A DOUA CERNERE

²⁶ „Nici nu fiți idolatri [voi care trăiți la „sfârșiturile veacurilor”], ca unii dintre ei [în tip]; așa cum este scris: Poporul a șezut să mănânce și să bea și s-au sculat să joace” (1 Corinteni 10:7). În această exprimare sf. Pavel ne dă o aluzie la tipul celei de-a doua cernerii. Acest tip se referă la facerea vițelului de aur și la închinarea înaintea lui etc. (Exodul 30:1-31.) Vițelul de aur a fost un idol; iar, în afară de Dumnezeu, un idol antitipic este orice căruia cineva se dedică pe sine în serviciu suprem. Prin urmare, idolii antitipici sunt de diferite feluri; dar idolul principal la care se face referire aici este un idol-crez. Un idol-crez este produsul unei sau mai multor minți și este întotdeauna o credință religioasă falsă. Observând că la chemarea de la ora a treia – și anume din iunie 1881 până în octombrie 1884 – foarte mulți oameni au venit la Adevăr după ce a încetat chemarea generală, conchidem că trebuie să fi fost mulți care își pierduseră atunci coroanele și, în consecință, ocaziile de serviciu, acestea fiind repartizate celor chemați de curând. De aceea trebuie să fi avut loc o cernere atunci. Și cu totul adevărat, găsim o cernere care și-a făcut apariția prin diferite persoane care au elaborat credințe religioase greșite și și-au dedicat puterile pentru a le propaga. Aceste credințe greșite au avut un caracter *infidel* și, în parte, corespund vițelului de aur. Plăsmuitorii lor îi corespund lui Aaron, iar cei pe care ei i-au înșelat corespund idolatrilor din Exodul 32. În timpul orei a treia din Parabolă dnii Paton, Adams, Jones etc. sunt aceia din poporul Adevărului care au făcut acest idol, iar aceia din poporul Adevărului care au mers în număr considerabil după ei s-au închinat idolului. Prin opiniile lor ei au respins în mod infidel planul lui Dumnezeu și l-au înlocuit cu o teorie de ispășire proprie fără un Răscumpărător. Teoria lor nu este deloc o doctrină a planului, pe care ei l-au pervertit, și au condus pe mulți să slujească vițelului lor de aur.

²⁷ În biserica nominală, unde se aflau de regulă cei îndreptățiți de probă, s-au ridicat oameni infideli care au respins inspirația Bibliei, precum și alte doctrine ale ei (nașterea imaculată a lui Isus, învierea Sa, minunile Sale etc.) și au promovat în schimb rezultatele propriilor lor intelecte: teoria și constatările Criticii Înalte. Conducătorii principali ai acelor oameni infideli au fost dl Wellhausen din Germania și dl Kuenen din Olanda, care, începând cu anul 1882, împreună cu colaboratorii lor au pus în circulație largă opiniile lor infidele, și mulți s-au îmbolnăvit antitipic de ciumă, au făcut febră spirituală în urma căreia au obținut un punct de vedere nesănătos asupra

religiei (Exodul 32:35) prin faptul că s-au închinat la această formă a vițelului de aur.

²⁸ Cei neîndreptățiți din toată Creștinătatea au fost momiți să se închine vițelului de aur al infidelismului mai hidos sub formă de raționalism, deism, materialism, agnosticism și ateism, pus în față de către dnii Ingersoll, Huxley, Helmholtz, Bradlaugh etc. în timpul orei a treia. Fiii lui Levi (Maleahi 3:3) care s-au adunat la chemarea lui Moise pentru a-i ucide pe cei idolatri reprezintă pe poporul Domnului de la Adevăr și din afara lui (în tip Tabernacolul și preoțimea încă nu existau) care, cu sabia Adevărului, i-au respins (i-au ucis) pe slujitorii infidelismului din poporul Adevărului, din sistemele Bisericii și dintre cei lumești dinafara acestor sisteme. Plaga celei de-a doua cernerii a fost INFIDELISMUL (Exodul 32:35), care a scos pe mulți din minți în privința teoriilor religioase și de altă natură.

A DOUA ARMĂ DE MĂCEL

²⁹ INFIDELISMUL a fost, de asemenea, a doua armă de măcel. Persoanele infidele care au răspândit infidelismul sunt reprezentate de cel de-al doilea bărbat cu arma de măcel care își desfășoară lucrarea de nimicire. După Ezechiel 9 persoanele infidele, adică oameni precum dnii Paton, Adams, Jones etc., au început să-și susțină infidelismul în ora a treia în rândurile poporului Adevărului, ucigând ca noi creaturi pe aceia dintre ei care le-au absorbit teoriile infidele, adică ei au ucis în Templu, întinând casa. Ei au început lucrarea aceasta de nimicire la scurt timp după ce a fost trimisă broșura „Hrană pentru creștinii cugetători”, adică s-au dus *după* bărbatul cu cornul cu cerneală. Curând după aceea, în anul 1882, susținătorii criticii înalte au început să-și folosească arma de măcel în curți, adică printre cei îndreptățiți de probă din sistemele Bisericii – influențându-i pe mulți dintre ei să respingă inspirația Scripturilor etc. și să slujească criticii înalte, nimicindu-i astfel ca persoane îndreptățite de probă. La scurt timp după ce susținătorii infidelismului mai hidos, conduși de către cei numiți mai sus, au început o activitate intensificată, au ajuns la oamenii din lume din afara sistemelor Bisericii; și, infectându-i cu formele lor mai hidoase de infidelism, i-au ucis ca creștini declarați; pentru că i-au influențat să renunțe la orice mărturisire a creștinismului. Astfel, în cea de-a doua cernere vedem modul în care infidelismul ca armă de măcel a ucis în trei sfere: (1) pe unii în templu, (2) pe unii în curți și (3) pe unii în cetate, tocmai pe cei care nu erau într-o stare de inimă corectă, așa cum a fost profețit în Ezechiel 9. Așadar, observăm cum cele trei texte ale noastre se potrivesc unele cu altele în ce privește această chemare, cernere și armă de măcel.

A TREIA CHEMARE

³⁰ A treia chemare a fost la ora a șasea (Matei 20:5). Prin urmare a avut loc la trei ore după a doua chemare. Trei ore de câte trei ani și patru luni fiecare sunt egale cu 10 ani. Ora a șasea deci a fost din iunie 1891 până în octombrie 1894. Din octombrie 1896 până în octombrie 1899, ora a șasea după părerea lui

C.J. Woodworth, nu a venit la Adevăr un număr deosebit de mare de persoane, și nici nu a existat o cernere generală atunci. Chiar dacă local au existat unele necazuri la Allegheny începute înainte de octombrie 1896, chemarea mare și cernerea mare din timpul perioadei cuprinse între iunie 1891 și octombrie 1894 sunt complet ignorate de către el. Aici faptele împlinite dovedesc din nou că vederea „Robului acela” este corectă.

³¹ Cu siguranță a existat o chemare foarte extinsă în ora a șasea adevărată din Parabolă. În timpul acestei chemări Domnul a continuat să folosească „Turnul de Veghere”, „peregrinii”, „Umbrele Tabernacolului” și anumite broșuri; dar chemarea a făcut-o în mod special prin *colportori*, care, crescând mult ca număr față de anii precedenți și lucrând cu mare succes, au folosit primele trei volume ca pe o seceră splendidă. Și Domnul le-a binecuvântat foarte mult eforturile. Bineînțeles, și înainte de ora aceasta se făcuseră lucrări de colportor; dar acum deveniseră mult mai extinse. Mulți oameni au fost aduși la Adevăr în anii aceia, fapt care demonstrează că mulți își pierduseră coroanele, făcând ca ora a șasea să fie necesară. Mulți oameni care au venit la Adevăr în ora a șasea sunt încă în viață [în anul 1919 când a fost publicat pentru prima dată articolul acesta, n.e.].

A TREIA CERNERE

³² A treia cernere este descrisă temeinic și din punct de vedere istoric de către Pastorul nostru în cele 90 de pagini ale unei broșuri intitulată „O conspirație expusă”, care acum nu mai este tipărită, în care el a dat pe față cu detalii amănunțite jignirile și a infirmat acuzațiile cernătorilor care au scris și au lucrat împotriva lui înainte ca el să-i dea pe față. Această cernere, care a început cam pe la Paștele din anul 1892, a funcționat mai degrabă în secret printre anumiți conducători și printre unii susținători ai lor timp de doi ani înainte de a se răspândi în toată lumea printre poporul Adevărului la Paștele din anul 1894. Conducătorii principali printre poporul Adevărului în cernerea aceasta au fost dnii Von Zech, Bryan, Roger și Adamson. Ei au căutat să corupă metodele Adevărului *combinându-le* cu metodele babiloniene, susținând întreruperea lucrării de colportor și încercând să înlocuiască colportorii cu predicatori plătiți cărora să li se acorde *titluri*, care să facă colecte, să cerșească în mare măsură și să dea volumele cu împrumut celor care ar arăta interes față de predicarea lor, dar altminteri să țină volumele în afara vederii. Nereușind să-l convingă pe Pastorul nostru să combine metodele Secerișului cu metodele babiloniene, ei au căutat să-i surpe reputația prin falsități; dar în cele din urmă au părăsit mișcarea Adevărului.

³³ Înainte de a descrie modul în care a lucrat cernerea aceasta printre cei îndreptățiți de probă și printre cei care numai declară a fi creștini, dorim să arătăm felul în care se exprimă sf. Pavel despre cernerea aceasta, în tip și antitip. „Nici să nu curvim [în mod antitipic, la „sfârșiturile veacurilor”], așa cum [în mod tipic] unii dintre ei au curvit și au căzut într-o singură zi douăzeci

și trei de mii” (1 Corinteni 10:8 comp. cu Numeri 25:1-18). *Baal Peor* înseamnă Domnul penisului; și în mod antitipic face aluzie la faptul că Satan conduce în curvie simbolică, care este o uniune ilicită. Teoria și practica greșită a susținătorilor ei pot fi numite COMBINAȚIONISM. Întocmai cum curvia este o uniune ilicită a persoanelor care ar trebui să fie separate, tot așa ea este folosită pentru a tipifica combinaționism ilicit. Cernătorii din poporul Adevărului de la ora a șasea au fost curvari antitipici; pentru că ei au combinat în mod ilicit Adevărul cu metodele babiloniene. Căutând să-i determine pe alții să le folosească metodele pentru propriul lor câștig și onoare, ei, dintr-un alt punct de vedere, sunt tipificați foarte bine de către Balaam (2 Petru 2:15, 16; Apocalipsa 2:14). Faptul că aceștia sunt arătați și dați pe față în mod public ca răufăcători ei sunt antitipurile celor din Numeri 25:4, 5.

³⁴ În timpul orei a șasea combinaționismul a făcut ravagii printre cei îndreptățiți de probă, care se află de obicei în Biserica nominală. Pe aceștia clerul i-a condus către combinaționism, căutând în fiecare denominație să-i unească felurile secte, și interdenominațional căutând să combine felurile denominației în Federația Bisericilor, și să combine protestantismul cu catolicismul. Prin intermediul Congresului Mondial al Religiilor ținut în anul 1893 la Târgul Mondial din Chicago, clericii au căutat să unească creștinismul cu toate celelalte religii. Aceasta a fost o combinație ilicită a lucrurilor care ar fi trebuit ținute separat, ceea ce este curvie simbolică. Zimri [cântare] reprezintă clerul combinaționist. Cozbi [minciuni] (Numeri 25:6-18) tipifică noua religie mondială falsă scornită de către Congresul Religiilor, care a dat ca învățătură Paternitatea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, fraternitatea tuturor oamenilor, egalitatea tuturor religiilor și că Dumnezeu acceptă serviciul din partea tuturor religiilor, cu condiția ca acesta să fie făcut în mod cinstit. Clerul s-a unit în mod ilicit cu această religie mondială într-o manieră cât se poate de publică la vremea și cu ocazia aceea, antitipificând unirea publică și ilicită a lui Zimri cu Cozbi. Fineas [gură de aramă], fiul cel mai mare al lui Eleazar, care atunci era marele preot, în calitate de preot subordonat principal îl tipifică pe „Robul acela”, preotul subordonat principal la vremea împlinirii antitipului. Lancea cu care Fineas i-a străpuns pe Zimri și Cozbi tipifică articolul din Z 1893, pag. 323-349, intitulat „Ecouri din Marele Parlament Mondial al Religiilor”, ulterior publicat cu elaborări în Vol. IV, cap. 6. Pastorul nostru a străpuns clerul combinaționist și noua religie mondială cu articolul acesta, demascându-i complet. Dar erorile acestei religii i-au infectat pe foarte mulți îndreptățiți de probă.

³⁵ Suntem adânc interesați de antitipul din Numeri 25:10-13. Deși scumpul nostru Pastor fără îndoială a fost făcut „Robul acela” în anul 1879, atunci când i-a fost clarificat Tabernacolul, nici el și nici altcineva de partea aceasta a vălului nu a aflat despre faptul că el a devenit „Robul acela” până în anul 1894 atunci când Domnul a clarificat acest fapt în antitipul din

Numeri 25:10-13. „Robul acela” a prezentat această doctrină pentru prima dată către Biserică în general în Z 1896, pag. 47. Așa cum în tip Fineas a fost recunoscut ca subpreotul principal și a fost ales dintre toți subpreoții ca preot onorat și folosit în mod special înaintea poporului datorită loialității sale, tot așa în antitip, după ce „Robul acela” a aruncat lancea antitipică și i-a străpuns pe Zimri și Cozbi antitipici, Domnul a făcut de cunoscut poporului Adevărului că C.T. Russell era „Robul acela credincios și înțelept”. Aici un tip reprezintă o persoană.

³⁶ Combinaționismul a fost activ printre creștinii doar declarați care nu aveau o relație reală cu Cristos. Atunci s-au înmulțit foarte mult combinațiile în capital și muncă. Franța și Rusia au format atunci Dubla Antantă (Dual Entente), care, mai târziu, odată cu aderarea Marii Britanii, a devenit Tripla Antantă (Triple Entente). Tripla Alianță a fost reînnoită în timpul orei a șasea. De asemenea, în vremea aceea s-au înmulțit foarte mult lojile, cluburile și asociațiile. Astfel faptele arată că în timpul orei a șasea combinaționismul a acționat în mijlocul poporului Adevărului, în mijlocul celor îndreptățiți și în afară în mijlocul celor doar declarați.

A TREIA ARMĂ DE MĂCEL

³⁷ Aceeași linie de gândire este dată și în simbolul celui de-al treilea bărbat cu arma de măcel (Ezechiel 9). Al treilea bărbat însuși îi tipifică pe combinaționiști, iar arma sa de măcel – combinaționismul. Faptul că el și-a început lucrarea de măcelărire în anul 1892 dovedește că a mers *după* ce bărbatul cu cornul cu cerneală a început a treia chemare. Faptul că el a ucis (1) în casă, (2) în curți și (3) în cetate, reprezintă că (1) el a pângărit cu combinaționismul pe unele creaturi noi spre moarte, (2) pe unii îndreptățiți spre pierderea îndreptării lor de probă și (3) pe unii doar declarați spre pierderea oricărei pretenții la creștinism. Astfel, din nou, felul în care înțelegem noi chemările, cernerile și armele de măcel se potrivește cu faptele strănerilor și cernerilor Secerișului, așa încât dovedesc că este adevărată concepția pe care o avem despre textele noastre.

A PATRA CHEMARE

³⁸ A patra chemare a avut loc la ora a noua, peste trei ore simbolice și, prin urmare, la zece ani literală după ora a șasea. Aceasta ar fixa ora a noua din iunie 1901 până în octombrie 1904. La ora a noua după părerea lui C.J. Woodworth, din octombrie 1905 până în octombrie 1908, nu a avut loc vreo chemare specială sau vreo cernere specială, în afară de ceea ce, începând în ultimele luni ale anului 1908 după cum vom arăta în contextul celei de-a cincea chemări și cernerii, a fost datorită faptului că aceste câteva luni au fost începutul chemării și cernerii de la ora a unsprezecea, din februarie 1908 până în iunie 1911. Această aranjare cronologică a lucrurilor este o dovadă concludentă că el a interpretat greșit cronologia Parabolei, care îi infirmă punctul de vedere.

³⁹ La a patra chemare (de la ora a noua) Domnul a continuat să folosească mijloacele deja existente, adică Turnul de Veghere, multe tratate vechi, peregrinii și

colportorii, dar a făcut chemarea mai ales prin intermediul voluntarilor, care, desigur, lucraseră întrucâtva și înainte, chiar dacă nicidecum pe o scară atât de largă. În anul 1901 ei au început să distribuie pe larg „Turnul despre Iad”. Anul următor au fost distribuite pe larg broșurile „Întoarcerea Domnului nostru” și „Parousia, Epifania și Apokalypsis”. Această distribuire a avut loc în principal pe la ușile Bisericilor. Dezbaterile cu dr. Eaton, atât pe cale orală cât și prin intermediul tiparului, a fost o parte a acestei chemări, precum și lucrul făcut de voluntari ca rezultat al dezbaterii. Prin aceste mijloace s-a ajuns la mulți oameni și au fost aduși în adunări. În multe locuri s-a dublat numărul adunărilor. Astfel găsim o chemare bine definită care a adus mulți lucrători noi în vie la ora a noua – din iunie 1901 până în octombrie 1904.

A PATRA CERNERE

⁴⁰ După cum era de așteptat, această chemare a fost însoțită de o cernere mare, arătată în tip și antitip în cuvintele sf. Pavel: „Nici să nu ispitim pe Cristos [la „sfârșiturile Veacurilor”], după cum unii dintre ei l-au ispitit [în tip] și au fost nimiciți de șerpi” (1 Corinteni 10:9; Numeri 21:4-6). Deoarece edomiții nu le-au permis să treacă prin Edom, ca scurtătură spre Palestina, israeliții au fost nevoiți să înconjoare Edomul; iar călătoria fiind neplăcută mulți l-au ispitit pe Moise, tipul lui Cristos, învinovățindu-l pentru soarta lor și apăsându-l. Ca pedeapsă i-au mușcat șerpi înfocați. Edomul tipifică Creștinătatea, și poporul Domnului a încercat să ajungă în Canaanul antitipic printr-o scurtătură pe drumurile mari ale Creștinătății, libertate de persecuție prin legământ. Poporul nominal al lui Dumnezeu a refuzat acest lucru. Prin urmare trebuia parcursă calea tăgăduirii de sine în jurul Creștinătății. Se făcuse deci un efort pentru a introduce o ușurare a acestui drum prin reforme pământești. Așadar, unii din poporul Adevărului, conduși de către soția „Robului acela”, au sprijinit anumite reforme cum ar fi drepturile femeii, prohibiția, dreptul soției de a fi efectiv capul casei. Această din urmă teorie culminând în practică printr-o anumită acțiune de divorț adusă la Paștele din anul 1903, după ce soția exercitase de ceva vreme o influență foarte rea asupra soțului ei spre stânjenirea activității sale, ceea ce s-a dovedit a fi o ispitire a lui Cristos, al cărui reprezentant special era soțul. Nu puține surori au luat în nume de rău învățătura de a păstra tăcerea în Biserici la întrunirile doctrinare și de a-și acoperi capul. Unii frați, cu mai multă curtoazie decât cumpătate, au înlesnit și au sprijinit aceste măsuri de reformism. Dar din cauza că eforturile lor nu au reușit, amărăciunea lor care a urmat a dat dovadă că au fost mușcați de păcat, și mulți au murit ca noi creaturi.

⁴¹ În Biserici a fost sprijinit reformismul. Au fost sprijinite pe larg „justețea civică”, „cetățenia creștină”, „creșterea socială”, „acțiunile de caritate”, „prohibiția”, „dreptul la vot” etc. Iar din cauza că eforturile de reformă nu au reușit adeseori, pe mulți dintre cei îndreptățiți i-a mușcat amărăciunea ca un șarpe înfocat.

⁴² Reformismul a găsit mulți susținători în afara Bisericilor, ale căror argumente controversate erau: „Politica trebuie purificată; afacerile trebuie făcute cinstit; trusturile trebuie restrânse; căminul trebuie să fie onorat; împotriva viciului trebuie purtate cruciade”. Reformatorii s-au trudit mult și din greu, dar împotrivorii lor s-au luptat și ei, și astfel le-au provocat amărăciune. „Muckrakerii” s-au umplut și ei de amărăciune [muckraker – jurnalist care într-un mod necinstit caută și publică informații scandaloase despre oameni celebri, n.e.]. Dezvăluirile cărții dlui Lawson „Finanțe frenetice” și ale cărții dnei Tarbell „Standard Oil”, precum și măsurile de reformă, arată ceva din amărăciunea reformatorilor. Dar mulți care nu erau decât creștini declarați și au urmat mișcarea reformei în aceste privințe, împreună cu conducătorii lor s-au umplut de amărăciune din cauza insuccesului și au fost mușcați de șerpi înfocați pierzând orice mărturisire a creștinismului.

A PATRA ARMĂ DE MĂCEL

⁴³ Reformismul este ilustrat în a patra armă de măcel, după cum reformatorii sunt înfățișați în bărbatul cu a patra armă de măcel. Conform ilustrației, bărbatul cu cornul cu cerneală a început să facă lucrarea chemării a patra înainte ca a patra armă de măcel să înceapă să ucidă. Ea a ucis (1) în templu pe acele creaturi noi care au absorbit și au adoptat principiile reformismului; ea a ucis (2) în curte pe acei îndreptățiți care au acceptat și au practicat reformismul; ea a ucis (3) în cetate pe acei creștini doar declarați care s-au predat spiritului reformismului. Amărăciunea pe care au simțit-o aceste trei clase din cauza drumului greu al tăgăduirii de sine pe care au purces cei credincioși, pe măsură ce ei se țineau departe de reformismul Creștinătății cu statornicie, s-a manifestat în opoziție față de ei și dovedește că aceste trei clase au fost mușcate de șarpele păcatului. Astfel, pe măsură ce studiem a patra chemare, cernere și armă de măcel, vedem încă un exemplu remarcabil al armoniei și relației dintre ele, care adeverește concepția noastră.

A CINCEA CHEMARE

⁴⁴ Chemarea de la ora a unsprezecea a avut loc la două ore simbolice după ora a noua, adică peste șase ani și opt luni. Aceasta ar fi din februarie 1908 până în iunie 1911. După părerea lui C.J. Woodworth ora a unsprezecea a fost din octombrie 1911 până în octombrie 1914 și el spune că chemarea de la ora aceasta a fost în mod special prin „Foto-Dramă”. În timpul acestei perioade nu a existat nicio cernere; de aceea nu a fost chemat un număr mare pentru a primi coroanele eliberate. Mai mult decât atât, Foto-Drama nu a început să fie pusă în circulație largă cam până în luna mai 1914, deși a fost prezentată anterior în câteva orașe din ianuarie 1914 înainte. Drept urmare, chemarea după părerea lui C.J. Woodworth ar fi fost doar de câteva luni cel mult, spre deosebire de chemările precedente ale Secerișului. Dar dacă ne uităm la ora a unsprezecea cum a fost în realitate, aflăm că în timpul ei a avut loc cea mai mare chemare și

cernere a timpului de secerare. Acesta este încă un fapt care dovedește că vederea scumpului nostru Pastor asupra cronologiei Parabolei este corectă spre deosebire de părerea lui C.J. Woodworth.

⁴⁵ În timpul acestei chemări Domnul a continuat să folosească mijloacele deja existente: Turnul de Veghere, peregrinii, colportorii și voluntarii, împreună cu literatura însoțitoare; și în mod special a făcut chemarea prin intermediul ziarelor și lucrării extinse, ambele fiind foarte mult mărite. Până în februarie 1908 probabil nu existau mai mult de 20 de ziare care să publice predicile. În timp de doi ani mai mult de 2000 de ziare le publicau concomitent, numărul total de ziare care publicau predicile Fratelui Russell în timpul acestei ore fiind de aproximativ 4000. Dezbaterile de la Cincinnati, din februarie 1908, a început să deschidă chemarea prin intermediul ziarelor, mai multe dintre care au fost dispuse să publice predicile prin faptul că au tipărit dezbaterile. La începutul anului 1909 Pastorul nostru și-a exprimat opinia că probabil 5000 de persoane își pierduseră recent coroanele și că acest lucru însemna că chemarea care era atunci în desfășurare va aduce la Adevăr cel puțin acest număr. Cert este că în timpul nici unei ore a Secerișului nu au venit la Adevăr atât de mulți oameni ca în timpul orei a unsprezecea, în mod special din anul 1909 până în anul 1911. Îndemnurile repetate din timpul acelei ore de a intra în serviciu corespund îndemnelor din versetele 6 și 7.

A CINCEA CERNERE

⁴⁶ Cu siguranță în acea perioadă am avut cea mai mare dintre toate Cernerile Secerișului! Ea a început la sfârșitul primăverii anului 1908 în privința Angajamentului și în februarie 1909 a continuat în direcția controversei pe subiectele Răscumpărării, Jertfei pentru păcat, a Mijlocitorului și a Legămintelor. Practic toți din poporul Adevărului își amintesc modul în care dnii Henninges, McPhail, Williamson etc. s-au dedat contrazicerii aproape a tot ceea ce scosese atunci din magazie „Robul acela”: „Nici nu cârtiți [la „sfârșiturile Veacurilor”], după cum [în tip] au cârtit unii dintre ei și au fost nimiciți de nimicitorul” (1 Corinteni 10:10). În aceste cuvinte prin care sf. Pavel se referă la a cincea cernere a Secerișului este o aluzie la Numeri 15:37-16:50. Înțelegem că Numeri 15:37-41 tipifică darea Angajamentului pentru a ne ajuta să ne amintim de obligațiile consacării noastre. După cum faptul că Moise a poruncit să fie purtate ciucuri a fost prilejul răzvrătirii tipice (Numeri 16:1-3), tot așa faptul că Domnul a dat Angajamentul a fost prilejul răzvrătirii antitipice. Înțelegem că Core reprezintă pe cernătorii din poporul Adevărului; Datan – Fiara; Abiram – Chipul ei; On – Balaurul, în special prin purtătorii săi de cuvânt judiciari și prin publicațiile sale periodice; și cei 250 de leviți (Numeri 26:10) – pe cei care (din punctul de vedere al lui Dumnezeu) și-au pierdut coroanele în diferitele diviziuni ale Bisericii nominale (poate în număr de 250). Fiecare zi din întâmplarea tipică pare să reprezinte un an. Aducerea

tămâiei de către cei 250 de leviți în ziua a doua corespunde atacurilor începute din februarie 1909 asupra felului în care înțelegem noi Răscumpărarea, Jertfele pentru păcat, Mijlocitorul și Legămintele. Cădelnițele reprezintă pasajele Scripturii care au fost folosite de contradicționiști. Faptul că Moise a trimis după Datan și Abiram pare să tipifice că Domnul a vorbit prin predicile și tratatele zdrobitoare de creduri către Fiară și Chipul ei, a căror distrugere este tipificată în tabloul cutremurului de pământ. Pieirea celor 250 de leviți reprezintă în antitip moartea creaturilor noi. Eleazar, cel mai proeminent subpreot de atunci, îl tipifică pe „Robul acela”, care a luat aceleași pasaje (cădelnițe) ale contradicționiștilor și le-a interpretat („bătut”) în așa fel încât să apere Adevărul cu privire la Răscumpărare, Jertfele pentru păcat etc. („ca acoperământ”, apărare a altarului). Cât de împrăștiate au fost atunci inimile noastre de aceste binecuvântate tăvi late! Tabloul din ziua a treia pare să tipifice evenimentele din februarie 1910 până în februarie 1911. Scripturile și adevărurile despre sionism, despre Împărăție, despre starea morții și pedeapsa păcatului par să corespundă cădelniței și focului cu care Marele Preot prin membrii Corpului Său a alergat în mijlocul poporului și i-a scăpat pe cei pe care a putut să-i scape de plaga cârtirii *contradicționismului*, de care au fost infectate masele *Bisericii Creștine Nominale* în cooperare cu Core cel antitipic și cei 250 de leviți antitipici ai săi.

A CINCEA ARMĂ DE MĂCEL

⁴⁷ Conform ilustrației, după ce bărbatul cu cornul cu cerneală a început să facă a cincea chemare, bărbatul cu a cincea armă de măcel a început să ucidă în templu, să contradică mai întâi Angajamentul iar apoi Adevărul, mai ales cu privire la Jertfele pentru păcat, la Mijlocitor și Legăminte și să interpreteze în mod eronat doctrina Jertfelor pentru păcat ca fiind în contradicție cu Răscumpărarea. A cincea armă de măcel este *contradicționismul* cârtitor. În Biserica Nominală cei 250 de leviți antitipici au început un atac de proporții asupra Adevărului în anul 1909; iar în anul 1910 editorii lumești și oamenii cu totul nereligioși, ajutați de anumiți avocați, judecători și juri, au dus o campanie de calomniere mai ales împotriva „Robului acela”, în care a fost implicat tot poporul Adevărului. Astfel a cincea armă de măcel a fost folosită pe scară largă; și în felul acesta vedem că a cincea armă de măcel a ucis întâi în templu, al doilea în curțile sale, al treilea în cetate, așa cum arată profeția.

⁴⁸ Cernătorii din poporul Adevărului care s-au angajat în contradicționismul cârtitor sunt Core cel antitipic, a cărui moarte reprezintă moartea a doua a antitipurilor lui – a acelor conducători care, renunțând la partea lor în Jertfa pentru păcat și cu bună știință interpretând în mod eronat Adevărul pe acest subiect precum că învață faptul că Biserica are o parte în producerea prețului de răscumpărare, „au socotit sângele legământului [de sacrificiu (Psalmii 50:5)], prin care au fost sfințiți [nu îndreptățiți], un lucru profan”, un lucru care nu aparține Altarului (Evrei 10:29).

De aici nu trebuie să înțelegem că toți cei care au greșit cu privire la acest subiect sunt condamnați la moartea a doua. Mai degrabă nu trebuie să înțelegem că sunt condamnați la moartea a doua cei care au fost înșelați de către cernători să creadă că învățătura Adevărului despre partea Bisericii în Jertfa pentru păcat înseamnă de fapt că Biserica a participat la lucrarea de a produce meritul de răscumpărare, și care, prin urmare, din loialitate față de Răscumpărare, ca fiind depusă de către Domnul nostru singur, au renunțat la doctrina că Biserica are o parte în Jertfa pentru păcat. Acest lucru este arătat foarte clar în tip (Numeri 26:11). Cu toate acestea, faptul că au fost înșelați în condițiile în care ar fi putut să învețe Adevărul, dovedește că ei nu trăiau la înălțimea privilegiilor lor; și acest lucru, împreună cu faptul că i-au ajutat și i-au sprijinit pe cernători, i-au făcut să fie leviți antitipici, fii ai lui Core, care, în calitate de leviți chehatiți antitipici în perioada de tranziție, își vor spăla robele în cele din urmă și, între timp, vor rămâne în afara diferitelor societăți și corporații ale poporului Adevărului. Deși nu putem avea speranță pentru cei care i-au înșelat și nici nu ne putem ruga pentru ei, ne bucurăm că există speranță pentru aceștia care au fost înșelați (1 Ioan 5:16, 17). Domnul le deschide ochii și îi conduce spre pocăință și astfel la viață.

A ȘASEA CERNERE

⁴⁹ Faptul că 1 Corinteni 10:1-14 și Numeri 15:37-16:50 dovedește că a cincea cernere a fost din februarie 1908 până în iunie 1911, și faptul că 1 Corinteni 10:1-14 nu menționează nimic despre a șasea cernere, dovedește că a șasea cernere nu va avea loc decât după sfârșitul perioadei de secerare, că va avea loc abia după „sfârșitul Veacului” (Matei 13:39), care a fost ziua din Parabolă, și s-a încheiat în octombrie 1914. Aceste două fapte sunt decisive împotriva opiniei lui C.J. Woodworth despre ziua din Parabolă și confirmă concepția Pastorului nostru despre ea ca fiind cea adevărată.

⁵⁰ Totuși Matei 20:8-16 precum și Ezechiel 9:5-10 se referă la a șasea cernere. Să examinăm mai întâi Matei 20:8-16. Seara a început atunci când s-a sfârșit ziua, în octombrie 1914. Și cu totul adevărat, prin Providențele Sale Domnul a aranjat lucrurile în așa fel încât „Robul acela”, fiind „administratorul” din Parabolă, a dat mai întâi ocaziile speciale *de a lovi Iordanul* cu perseverență numai celor credincioși. De regulă aceștia au fost cei care au venit la Adevăr din februarie 1908 înainte. Pentru detalii la acest punct îi trimitem pe cititorii noștri la ADEVĂRUL PREZENT Nr. 165, pag. 115-118 [AP Nr. 7, pag. 34-39, n.e.]. Este remarcabil modul în care cea mai mare parte a poporului Adevărului care a venit la Adevăr în timpul chemărilor de dinaintea celei de-a cincea chemări și care și-a dovedit lipsa de zel în încercare, fie prin piedici financiare ale lucrării fie prin nemulțumirea de a nu fi plecat de pe pământ înainte de octombrie 1914, s-a găsit că într-atât i-a lipsit zelul încât nu a perseverat până la capăt în prima lovire a Iordanului – și anume din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916 – și *astfel nu a reușit să*

primească dinarul la prima lui distribuire. Cu foarte puține excepții, cei care au fost chemați la ora a unsprezecea au fost foarte zeloși ca să-și primească dinarul, care, fiind însutitul special la sfârșitul Veacului, a luat forma privilegiilor speciale de serviciu: onoarea de a executa judecata scrisă (Psalmii 149:5-9). Astfel văzut, dinarul este executarea judecății, mărturisirea păcatelor asupra Țapului pentru Azazel, participarea la Prima Bătălie Antitipică a lui Ghedeon și prima lovire a Iordanului, acestea fiind diferitele ilustrații ale însutitului celor Credincioși de la sfârșitul Veacului. Ei au primit dinarul acesta înainte ca ceilalți credincioși într-o oarecare măsură să-și „primească” dinarul lor, ocazia lor de a lovi Iordanul, care este cea a clasei Elisei și constituie lovirea a doua a Iordanului, așa cum se vede în Parabolă și în tipul cu Ilie și Elisei.

CÂRTIREA ÎMPOTRIVA STĂPÂNULUI CASEI

⁵¹ Se va observa faptul că în împlinire cei credincioși nu au cârtit din cauza însutitului lor; dar cei credincioși într-o oarecare măsură au cârtit. Întrucât conversațiile parabolice și tipice se împlinesc de obicei prin pantomimă, adică prin fapte și nu prin cuvinte, tot așa găsim și aici. Însutitul oferit celor care și-au primit ultimii dinarul a fost același lucru pe care l-au primit și ceilalți, adică privilegiul de a lovi Iordanul, de a-l lovi a doua oară, ceea ce a avut loc din toamna anului 1917 până în primăvara anului 1918; și „Robul acela” fiind „Administratorul” din Parabolă le-a dat privilegiul acesta prin mai multe lucruri: (1) el a făcut aranjamente pentru ceea ce s-a dovedit a fi a doua lovire a Iordanului, ceea ce le-a oferit ocazii speciale de serviciu; (2) el a aranjat din nou lucrătorii (mai ales la Betel, de la care s-a întâmplat ca cei credincioși într-o oarecare măsură să preia controlul lucrării), ceea ce s-a făcut parțial prin faptul că el a schimbat pozițiile diferiților lucrători chiar înainte de a muri, și parțial prin schimbările care vor fi făcute potrivit prevederilor testamentului său după moartea sa, ceea ce, de asemenea, le-a dat lor și susținătorilor lor înflăcărați ocazii speciale de serviciu la a doua lovire a Iordanului; (3) prin instituirea lucrării pastorale și a întrebărilor VDM el a dat ocazii speciale de serviciu pentru a lovi Iordanul a doua oară celor care s-au folosit de aceste aranjamente. În aceste moduri și în altele „Robul acela” a dat dinarul și clasei a doua din poporul Adevărului.

AMBIȚIA NESFÂNTĂ A CÂRTITORILOR

⁵² Versetul 10 dovedește faptul că cei din a doua clasă au fost posedați de o *ambție nesfântă*. Au vrut „mai mult” și au vrut „cel mai mult” înainte de a-și primi însutitul, ceea ce dovedește că ei au cultivat un spirit greșit. Cum au cârtit aceștia? Răspundem: prin *faptele* lor. Faptul că cei trei manageri britanici au acaparat mai multă putere decât a aranjat „Robul acela” să li se dea a fost cârtire împotriva stăpânului casei și împotriva servitorilor credincioși pe care ei au încercat să-i dea la o parte. Faptul că cei din „conducerea prezentă” a Societății au acaparat mai multă putere decât a aranjat „Robul acela” ca ei să aibă a fost cârtire împotriva stăpânului casei și a celor

credincioși Lui, pe care ei au căutat să-i dea la o parte. Faptul că unii i-au susținut cu fanatism pe aceștia în conduita lor, lucru pentru care au plătit inevitabil, a fost cârtire împotriva stăpânului casei și a servitorilor Săi credincioși, pe care ei au căutat să-i dea la o parte. Astfel toți cei care au acaparat puterea și susținătorii lor înflăcărați au fost cârtitorii împotriva stăpânului casei și a servitorilor Săi credincioși, *iar faptele lor în aceste privințe* au fost cârtirile lor; și dovedesc în mod concludent că ei au vrut „mai mult” decât au primit cei credincioși.

⁵³ Aceste fapte din ambiție nesfântă împotriva aranjamentelor Domnului pentru ocazii speciale de serviciu legate de lovirea Iordanului așa cum le-a dat El prin „Robul acela”, „Administratorul” din Parabolă, au constituit *revoluționismul*. În conversație personală cu noi [cu Paul S.L. Johnson, n.e.] Fratele Russell de mai multe ori s-a referit la el însuși ca la „Administratorul” din Parabolă. Acest lucru i l-a spus și lui Menta Sturgeon chiar înainte de a muri. C.J. Woodworth ne-a dat un alt administrator; și pentru a-și face gândul cât de cât credibil, el a trebuit să sucească Parabola așa cum foarte puține Scripturi au fost sucite vreodată; dar faptele istorice care sunt într-o armonie atât de frumoasă, după cum sunt prezentate mai sus, îi răstoarnă complet felul în care vede el lucrurile și dovedește că concepția „Robului acela” este corectă. Întrucât, după părerea lui C.J. Woodworth ziua nu s-a sfârșit până în octombrie 1917, administratorul *pe care el îl consideră că este a dat dinarul în interpretarea lui* – Vol. VII, înainte de a veni seara *după înțelesul său*, ceea ce este o contradicție a Parabolei.

⁵⁴ Versetul 13 dovedește că Vol. VII nu este dinarul din Parabolă (împotriva cărui așa-numit dinar nu s-a spus niciun cuvânt în sufrageria de la Betel pe 17 iulie 1917, cu toate acestea C.J. Woodworth afirmă contrariul); căci el nu a fost promis în prima oră a oricărei vederi a Parabolei, pentru că *șapte* volume nu au fost promise decât la mult timp după aceea. Dar însutitul a fost promis în prima oră adevărată. Ordinea în care după părerea lui C.J. Woodworth a fost dat dinarul nu este aceea din Parabolă. Explicarea sa despre cine sunt cei care au primit dinarul primii, adică frații din străinătate, dintre care majoritatea au fost chemați înainte de ora a unsprezecea, contradice Parabola, care învață că cei chemați (de regulă) la ora a unsprezecea, indiferent unde au trăit, au „primit” dinarul primii; mai mult, nimeni dintre frații străini nu a „primit” Vol. VII mai devreme decât frații americani. Z 1917, pag. 372, col. 2, par. 1, dovedește că Vol. VII a fost trimis *tuturor* abonaților Turnului la o *singură* distribuție; prin urmare, nu a fost dat poporului Adevărului în două distribuții distincte, care să corespundă claselor concepute de spirit, așa cum cere Parabola să fie distribuit dinarul adevărat. Ce interpretare mașinală, confuză și în dezacord cu istoria ne-a dat C.J. Woodworth! Cu toate acestea, cât de adevărate sunt faptele și principiile implicate în interpretarea dată mai sus! Versetul 12 arată că cârtitorii nu doreau ca ceilalți să fie „egali” cu ei. Prin urmare ei doreau *superioritate*, mai

multă putere și stăpânire. Așadar ei au acaparat puterea și s-au făcut domni peste moștenirea lui Dumnezeu, revoluționând împotriva aranjamentelor Domnului în ce privește însutitul dat prin Administratorul adevărat din Parabolă! Cărtitorii adevărați sunt deci în mod clar conducătorii Societății și susținătorii lor înflăcărați.

⁵⁵ Versetele de la 13 până la 15 arată că Domnul va adresa o mustrare deosebit de aspră unei clase pe care o numește „prieteni”. Credem că cei din această clasă sunt conducătorii Revoluționismului. Versetul 14 arată că acestui „prieteni” i s-a dat dinarul: a doua lovire a Iordanului, „Marea Campanie”, din toamna anului 1917 până în primăvara anului 1918, și a fost lăsat să-și urmeze „propria cale”, o cale deci care a fost una de egoism însoțită de rătăcire și dezastru. Cu siguranță, până acum „calea” lor a fost una plină de rătăcire și dezastru; căci ei au ruinat cumplit lucrurile în Societate. Ce stricăciune numai nu au făcut Societății cei care i-au acuzat în mod fals pe unii dintre frații lor că au conspirat spre a ruina Societatea! Ultima afirmație a versetului 14 este redată cuvenit: „Vreau să dau acestuia din urmă [unei clase deci, întocmai cum și «prieteni» este o clasă] ca și ție”.

⁵⁶ Versetul 15 dovedește că Domnul a procedat corect; dar că clasa reprezentată de cel căruia i s-a adresat ca „prieteni” a avut dorințe greșite și a procedat greșit. Cu toate că Domnul a fost bun că le-a dat însutitul, ochiul lor, percepția lor, a văzut în aceasta ocazii de a face rău, de a acapara puterea și de a domni peste moștenirea lui Dumnezeu. Domnul le-a dat mustrările din versetele de la 13 până la 15 prin anumite proteste și prin publicațiile „opozității” din anul 1917. Pentru a demonstra din ce motiv Isus a dat Parabola, versetul 16 exprimă gândul că la sfârșitul veacului, în legătură cu darea însutitului, cei care de regulă au venit ultimii în lucrare vor fi moștenitori împreună cu Cristos în Împărăție, în timp ce, de regulă, cei chemați înainte de ei vor fi așezați în Marea Mulțime. Cât de clar dovedesc aceste evenimente împlinirea acestei Parabole.

A ȘASEA ARMĂ DE MĂCEL

⁵⁷ A șasea armă de măcel este REVOLUȚIONISMUL; iar revoluționarii sunt reprezentați de cel de-al șaselea bărbat cu arma de măcel. Oricine dintre cei consacrați se răzvrătește împotriva Adevărului și aranjamentelor Domnului date prin „Robul acela” este reprezentat în cel de-al șaselea bărbat cu arma de măcel; și oricine dintre cei consacrați îi absoarbe erorile și îl sprijină în practicile sale este reprezentat de către cei uciși în templu. În poporul Adevărului revoluționismul a luat mai multe forme: punerea deoparte a adevărului prin eroare și punerea deoparte a aranjamentelor corecte prin cele greșite. Ambele practici sunt împotriva metodelor protectoare ale Domnului date prin „Robul acela”. Una dintre cele mai grave forme ale revoluționismului este clericalismul, care s-a manifestat în două forme, generală și locală. Clericalismul general a obținut controlul asupra organizațiilor din mijlocul poporului Domnului și a dominat mai mult sau mai puțin asupra Bisericii generale, în timp ce

clericalismul local se manifestă prin bătrânii locali care acaparează puterea și domnesc asupra ecclesiilor. Unul dintre ultimele avertismente ale scumpului nostru Pastor a fost împotriva clericalismului, dat în articolul „Ceasul Încercării”, Z 1916, pag. 327 [VDM Vol. 1, Nr. 2, n.e.]. Nu prea ne-am gândit că cei trei manageri britanici și conducătorii Societății vor fi conducători spre clericalism! Conducătorii Institutului Pastoral Biblic sunt de asemenea revoluționari, după ce au adoptat un statut care se îndepărtează foarte tare de statutul Pastorului nostru. Pentru a se îndreptăți, conducătorii de la PBI arată în zadar că statutul Asociației Tribuna Poporului este diferit de cel al Societății. La acest punct noi le răspundem exact așa cum i-au răspuns ei lui J.F. Rutherford cu privire la același punct: *Statutul Asociației nu este un statut pentru a controla o corporație a poporului Adevărului, în timp ce statutul Societății este.* La acest punct, condamnarea pe care ei o dau lui J.F. Rutherford este asupra lor: „Din cuvintele tale te voi judeca”, spune Domnul.

⁵⁸ O altă formă de revoluționare împotriva aranjamentelor lui Dumnezeu este Manualismul, care are două forme, gravă și ușoară. Prima formă a Manualismului începe cu respingerea Pastorului nostru ca fiind „Robul acela”, progresează spre o respingere a literaturii Adevărului, sfârșește cu negarea Adevărului însuși și în cele din urmă duce la moartea a doua. A doua formă a Manualismului pune deoparte „Studiile” ca manuale, folosește Biblia ca manual, și fără îndoială, are ca rezultat trimiterea celor care o practică în Marea Mulțime. Revoluționismul împotriva aranjamentelor Domnului date prin „Robul acela” este un semn pe care Domnul ni l-a dat în perioada aceasta a Epifaniei [în sens restrâns de 40 de ani până în anul 1954, n.e.] care ne permite să-i recunoaștem pe cei care sunt arătați că au pierdut Chemarea de Sus (Psalmii 107:10, 11). Revoluționismul va continua în mijlocul poporului Adevărului până când toți vor fi fost încercați și manifestați prin poziția luată pentru sau împotriva sa.

⁵⁹ Revoluționismul este activ în Bisericile Nominale, adică în curți, printre cei îndreptățiți. Prin Federația Bisericilor și Liga agitată a Bisericilor, Clerul duce o revoluție împotriva anumitor lucruri bune din sisteme, adică acaparează puterea și domnește peste poporul nominal al lui Dumnezeu; iar cei care se lasă biruiți de teoriile lor sunt uciși cu arma lor de măcel. Aceștia sunt uciși în dreapta și în stânga în ce privește îndreptățirea lor de probă.

⁶⁰ Apoi revoluționismul este activ în afara curților, adică în cetate, ducând la cutremurul simbolic de pământ din Apocalipsa 16:18-21. Acest mare cutremur de pământ din viitor, în cea de-a treia sferă de activitate, „în cetate”, a fost ceea ce ne-a permis, printr-un studiu al caracterului mișcărilor de cernere din poporul Adevărului, să conchidem că revoluționismul este a șasea armă de măcel. Încă din 24 februarie 1917, într-o cablogramă trimisă din

Anglia, l-am avertizat pe J.F. Rutherford că a șasea cernere din Ezechiel 9 se desfășura în Anglia. A șasea cernere, ca și toate celelalte, a început printre cei consacrați, apoi a trecut la cei îndreptățiți și va culmina printre creștinii doar declarați, care sunt străini față de credința adevărată în Domnul, chiar și ca Salvator al lor. Astfel găsim că în toate cele șase cerneră afirmația este adevărată: „judcata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu” – 1 Petru 4:17, KJV; Ezechiel 9:6.

⁶¹ Cea de-a șasea cernere are însă o particularitate pe care niciuna dintre celelalte nu a avut-o. În timp ce toate celelalte au făcut o separare marcată între cei care au păstrat și cei care au pierdut Spiritul sfânt, cernerea actuală este marcată în principal de separarea preoților și a leviților, ambele clase care au păstrat Spiritul sfânt. Și aceasta este exact ceea ce ar trebui să așteptăm pentru timpul Epifaniei (Maleahi 3:2, 3; Matei 7:24-27; 1 Corinteni 3:12-15; 4:5; 2 Timotei 4:1). Nu credem că cernerea actuală se va termina în câțiva ani ci, desigur, va continua până când Marea Mulțime se va recunoaște ca atare.

⁶² Cât de minunată este armonia textelor noastre! Potrivite împreună, cât de remarcabil dezvăluie ele preștiința lui Iehova despre vremurile noastre minunate! Și cum ne îndeamnă aceste texte să veghem, să ne rugăm, să ne păstrăm în iubirea lui Dumnezeu și să așteptăm îndurarea lui Cristos spre viață veșnică. Să fim umili, să ne încredem în Domnul și să fim liberi de toți idolii egoismului, spiritului lumesc, erorii și păcatului! Cum am ținut noi seama de aceste avertismente în trecut? Cum ținem seama de ele acum? Suntem noi *revoluționisti* sau susținătorii lor înflăcărați, sau suntem *oponenții* lor – cine suntem? Să ne examinăm pe noi înșine în ce privește poziția noastră față de cea de-a șasea cernere, care încă ne încearcă! „Cine va sta în picioare când se va arăta El [când Își va manifesta tot poporul Său, adică în Epifanie, Maleahi 3:2]?” Cine? „Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată”, nimeni altcineva. „De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie!” (1 Corinteni 10:14). Pentru alte amănunte cu privire la Parabola cu Dinarul, vă rugăm să vedeți PT 1929, 106.

ÎNTREBĂRI BEREENE PENTRU STUDIUL DE MAI SUS

¹ Care este motivul probabil pentru publicarea „vederii noi” a lui J.F. Rutherford? De ce este acesta motivul probabil?

² Prezentați o scurtă istorie a scrierii, tipăririi și publicării articolului intitulat „Vederea nouă a fratelui Rutherford”.

³ Dați, în conformitate cu Z 1918, pag 51, o regulă bună pe care s-o urmăm în ceea ce dăm ca învățătură.

⁴ Despre ce vorbesc versetele de la Matei 19:27-20:16; 1 Corinteni 10:1-14; Ezechiel 9:1-11? De ce și cum ar trebui să le studiem?

⁵ Arătați prima și ultima opinie a Pastorului nostru cu privire la Parabola cu Dinarul, și motivele schimbării opiniei sale.

⁶ Ce argument suplimentar dovedește că ultima vedere este corectă și care sunt Scripturile care îl confirmă?

⁷ Cum folosesc Scripturile termenii „cei dintâi” și „cei de pe urmă”? Ce este dinarul? Ce înseamnă că dinarul este dat „celor dintâi” și „celor de pe urmă”?

⁸ Dați și demonstrați durata și timpul adevărat al zilei și al orelor din Parabola. Afirmați și respingeți o vedere eronată.

⁹ Care sunt cele două linii de gândire pe care le dă Parabola?

¹⁰ Afirmați și demonstrați care sunt perioadele la care se aplică 1 Corinteni 10:1-4, și dați o explicație generală a celor trei împărțiri ale acestei Scripturi.

¹¹ Prezentați pe scurt ceea ce conține Ezechiel 9:1-11, și arătați legătura cu ceea ce este cuprins în Matei 20:1-16 și 1 Corinteni 10:1-14.

¹² Dați concepția adevărată și cea eronată despre cei care sunt simbolizați de către Ezechiel și bărbații cu armele de măcel. Dovediți care este concepția adevărată și care este concepția eronată.

¹³ Dați concepția adevărată și cea eronată despre bărbatul cu cornul cu cerneală. Demonstrați falsitatea concepției eronate și dați dovada concepției adevărate cu trei argumente.

¹⁴ Arătați relația dintre conținutul celor trei texte prin comparare și contrast.

¹⁵ De ce timpul primei chemări este exprimat diferit față de timpul celorlalte chemări?

¹⁶ Dovediți din Scripturi, mijloace, rezultate, unelte și fapte, confirmate în Z 1916, pag. 170-173, faptul că prima chemare a fost din octombrie 1874 până în iunie 1881.

¹⁷ Arătați care este istoria articolului „Aceste lucruri au fost tipuri” – Z. 1913, pag. 198.

¹⁸ De ce au fost necesare cernerile, în primul rând în timpul primei chemări, și în al doilea rând în timpul celorlalte chemări? Ce legătură are aceasta cu ziua și orele lui C.J. Woodworth? Care a fost relația cronologică a fiecărei chemări cu cernerea care o însoțea? – Ezechiel 9:5.

¹⁹ Arătați evenimentele din Numeri 14:4-36 și dovediți caracterul lor tipic.

²⁰ Dați antitipurile trăsăturii principale ale istoriei primei cerneră și arătați împlinirea lor în mijlocul poporului Adevărului „devreme dimineața”.

²¹ Arătați antitipurile celor aflați în curțile antitipice și în tabăra antitipică.

²² Explicați, în simbol și realitate, ce este prima armă de măcel, cine este cel care o mănuieste și care sunt activitățile lui în templu.

²³ Explicați, în simbol și realitate, ce este prima armă de măcel, cine este cel care o mănuieste și care sunt activitățile lui în curți și în cetate; și arătați distincțiile în persoanele celui care ucide în Sanctuar, în curți și în cetate.

²⁴ Afirmați un fapt care dovedește că nu Vol. VII este dinarul ci însutitul este dinarul.

²⁵ Arătați faptele, mijloacele, uneltele și rezultatele care infirmă vederea „Tratatului despre Dinar”, și pe

acelea care demonstrează vederea Pastorului nostru cu privire la chemarea de la ora a treia.

²⁶ Afirmati faptele din Exodul 30:1-31. Dovediti caracterul lor tipic. Aratați antitipurile din Exodul 30:1-31 în poporul Adevărului în timpul orei a treia.

²⁷ Arătați antitipurile celor din Exodul 30:35 în Biserica Nominală.

²⁸ Arătați antitipurile celor din Exodul 30:35 în lume. Arătați, în tip și antitip, pe fiii lui Levi (Maleahi 3:3) care i-au ucis pe cei idolatri. Explicați ce înseamnă plaga din Exodul 30:35.

²⁹ Explicați, în simbol și realitate, a doua armă de măcel. Explicați, în simbol și realitate, cine este cel care o mânuiește și care sunt activitățile lui în sanctuar, curți și cetate.

³⁰ Infirmați cronologia falsă a chemării de la ora a șasea.

³¹ Arătați cronologia adevărată, mijloacele, uneltele și rezultatele chemării de la ora a șasea.

³² Arătați faptele istorice ale cernerii de la ora a șasea care a avut loc în poporul Adevărului.

³³ Afirmati faptele din Numeri 25:1-18. Dovediti că faptele din Numeri 25:1-18 au caracter tipic și arătați antitipurile în poporul Adevărului.

³⁴ Arătați antitipurile celor din Numeri 25:1-18 printre Poporul Nominal al lui Dumnezeu. Explicați, în tip și antitip, relatarea despre Zimri, Cozbi și Fineas.

³⁵ Explicați modul în care antitipul lui Fineas s-a împlinit în Pastorul nostru *ca „Robul acela”*.

³⁶ Arătați activitatea combinaționismului în lume.

³⁷ Explicați, în simbol și realitate, ce este cea de-a treia armă de măcel, cine este cel care a purtat-o și care au fost activitățile sale în sanctuar, în curți și în cetate.

³⁸ Infirmați cronologia falsă a orei a noua, și afirmați cronologia ei adevărată.

³⁹ Arătați faptele, mijloacele, instrumentele și rezultatele chemării de la ora a noua.

⁴⁰ Expuneți istoria din Numeri 21:4-6. Dovediti că are un caracter tipic, și arătați-i antitipul în mijlocul poporului Adevărului la ora a noua.

⁴¹ Arătați cum s-a împlinit antitipul din Numeri 21:4-6 în poporul nominal al lui Dumnezeu la ora a noua.

⁴² Arătați cum s-a împlinit antitipul din Numeri 21:4-6 în lume.

⁴³ Descrieți, în simbol și realitate, a patra armă de măcel, pe cel care o poartă și activitățile sale în sanctuar, în curți și în cetate.

⁴⁴ Infirmați cronologia falsă și expuneți cronologia adevărată a orei a unsprezecea.

⁴⁵ Arătați care au fost faptele, mijloacele, instrumentele și rezultatele chemării de la ora a unsprezecea.

⁴⁶ Expuneți istoria din Numeri 15:37-16:50. Dovediti că are un caracter tipic. Arătați antitipurile persoanelor, evenimentelor, zilelor și lucrurilor de acolo.

⁴⁷ Descrieți, în simbol și realitate, a cincea armă de măcel, pe cel care o poartă și activitățile sale în sanctuar, în curți și în cetate.

⁴⁸ Explicați antitipul lui Core și al fiilor săi, și arătați care este starea lor prezentă și viitoare.

⁴⁹ Care sunt cele două fapte care dovedesc că a șasea cernere va avea loc după Secerare, și ce legătură au aceste două fapte cu cronologia falsă și cea adevărată a Parabolei?

⁵⁰ Descrieți ce constituie dinarul și cine sunt cei care l-au primit primii. În ce mod și când l-a dat pentru prima dată Administratorul cel adevărat? De ce unii au primit dinarul primii iar alții l-au primit pe urmă?

⁵¹ Cum se împlinesc de obicei conversațiile parabolice și tipice? Care este modul în care dinarul a fost același lucru la ambele distribuiți? În ce mod și când a dat dinarul a doua oară Administratorul cel adevărat?

⁵² Ce calitate (Matei 20:10) a determinat cârtirea? Cum au cârtit cei care au acaparat puterea precum și alții?

⁵³ Ce au constituit aceste fapte de cârtire? Cine este administratorul adevărat și cine este cel fals? De ce? În ce mod timpul în care administratorul fals a dat dinarul fals contrazice cronologia zilei false?

⁵⁴ Arătați lipsa de armonie a faptelor cu vederea lui C.J. Woodworth despre dinar, despre ordinea distribuirii dinarului și despre cei care l-au primit. Cum putem caracteriza cele două vederi ale Parabolei? Ce dovedește Matei 20:12 împotriva cârtitorilor?

⁵⁵ Cine sunt reprezentați de „prieten”? Când și-a primit el dinarul? Prin cine și prin ce mijloace a fost el muștrat? Ce cale a urmat el apoi?

⁵⁶ Care sunt ideile date în Matei 20:15, 16?

⁵⁷ Explicați ce este a șasea armă de măcel, care sunt cele două părți ale ei, cine este cel care o poartă și care sunt activitățile sale sub formă de clericalism în poporul Adevărului? Cine și unde a dat un avertisment împotriva clericaliștilor? Cine sunt clericaliștii principali? Cum se apără în zadar unul dintre aceste grupuri fiind sub acuzația de revoluționism?

⁵⁸ Explicați care sunt cele două forme de manualism, cum funcționează ele și care sunt rezultatele lor. Ce arată și ce va arăta revoluționismul printre cei consacrați?

⁵⁹ Explicați, în simbol și realitate, ce este a șasea armă de măcel, cine este cel care o poartă și care sunt activitățile sale în curți.

⁶⁰ Explicați care sunt aceleași caracteristici ale celei de-a șasea arme de măcel în cetate. Cum activitatea din „cetate” a fost un indiciu pentru a șasea armă de măcel? La ce dată a fost recunoscută cea de-a șasea cernere? Cine sunt cei printre care au început, au progresat și s-au sfârșit toate cernerile?

⁶¹ Ce diferență specială este între cea de-a șasea cernere și toate celelalte? De ce este așa? Cât poate dura această cernere? Când se va recunoaște pe sine Marea Mulțime?

⁶² Ce lecții ar trebui să învățăm din acest studiu?

PT №202, 1935, 126-135

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com

site: stindardul-bibliei.net